

K-28/02.-

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru, u raspravnom vijeću, u sastavu: predsjednik vijeća Nikola Bešenski, te sudac Stjepan Margić i suci porotnici Perica Kešinović, Krešimir Vitovski i Stana Kolundžija, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Smederevke Šerbić, u kaznenom predmetu optuženih Zlatana Kulića i dr., zbog krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, a po optužnici ŽDO u Osijeku KT-86/95. od 14. lipnja 1996. godine, a preuzetoj i preciziranoj od strane ŽDO u Vukovaru DO-K-53/99., nakon javno provedene i zaključene glavne rasprave u prisutnosti zamjenika ŽDO u Vukovaru Emila Mitrovskog, branitelja optuženih, odvjetnika Marka Drnasina, odvjetnika Šime Filipovića i odvjetnika Vojislava Ore, a u odsutnosti optuženih Zlatana Kulića, Nikole Teodorovića, Miodraga Simeunovića, Dragoljuba Savičina, Rajka Miloševića, Ranka Šljubure, Drage Vučkovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića, na dan 10. prosinca 2004.godine,

presudio je

- **Opt. ZLATAN KULIĆ**, sin Milutina, rođen 19. siječnja 1960.godine u Novoj Gradiški, ul.Slavča bb., Srbin, drž.RH, bivši policajac, nalazi se u bijegu
- **Opt. NIKOLA TEODOROVIĆ**, sin Koste, rođen 01. siječnja 1952.godine u Velikoj Klisi, općina Đurovac, s posljednjim prebivalištem u Virovitici, ul.Jana Vlašinskog bb., djelatnik, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt.MIODRAG SIMEUNOVIĆ**, sin Mirka, rođen 06. travnja 1960.godine u Crljencima, općina Brstovac, s posljednjim prebivalištem u Pakracu, Kralja Tomislava 45, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ**, sin Nikole, rođen 13. ožujka 1959.godine u Šnjigariću, općina Brestovac, s posljednjim prebivalištem u Šnjigariću br.52, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu

bez žalbi

- **Opt. RANKO ŠLJUBURA**, sin Laze, rođen 10. siječnja 1947.godine u Šušnjari, općina Velika, s posljednjim prebivalištem u Kruševu br.3, općina Velika, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. DRAGO VUČKOVIĆ**, sin Radovana, rođen 07. rujna 1967.godine u Pakracu, s posljednjim prebivalištem u Pakracu, Trg 76 bataljona br.8, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. MIHAJLO MIJATOVIĆ**, sin Dušana, rođen 06. siječnja 1951.godine u Jeminovcu, općina Brestovac, s posljednjim prebivalištem u Požegi, Marka Marulića 9, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. GORAN MIJATOVIĆ**, sin Milana, rođen 06. travnja 1968.godine u Požegi, s posljednjim prebivalištem u Jeminovcu br.27, općina Brestovac, Srbin, drž. RH, nalazi se u bijegu
- **Opt. RADOJKO RADMILOVIĆ**, sin Ljubomira, rođen 17. svibnja 1974.godine u Požegi, s posljednjim prebivalištem u Jeminovcu br.2, općina Brestovac, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,

krivi su

da su:

nakon okupacije Bapske, sredinom listopada 1991.godine, od strane tzv.JNA i pridruženih paravojnih postrojbi, u razdoblju od 1992.godine do polovice svibnja 1995.godine, u Bapskoj, s većinskim hrvatskim stanovništvom, prihvativši nelegalno uspostavljenu okupacijsku vojnu, policijsku i civilnu vlast, Zlatan Kulić, kao "milicionar" u Bapskoj, Miodrag Simeunović, kao oficir TO, Ranko Šljubura kao predsjednik tzv.MZ Bapska, Radojko Radmilović, Nikola Teodorović, Rajko Milošević, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović i Goran Mijatović, zajedno s osobom po imenu Željko Vučković, kao suradnici nelegalne vlasti, svi obučeni u odore bivše tzv.JNA i naoružani kratkim ili dugim oružjem, postupali protivno čl.3.,27.,33., 51. st.2. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. godine i čl.4. st.2. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.), nečovječno postupali prema civilnom stanovništvu, pljačkali imovinu, zastrašivali civilno stanovništvo, prisiljavali iste na prinudni rad, te nanosili velike patnje i ugrožavali tjelesni integritet, pa su tako:

Opt.ZLATAN KULIĆ

- kao milicionar u Bapskoj sprovodio mještane na prisilni rad, bio na rampi gdje su radili, prijetio im i čuvao ih
- oduzeo od Boje Duvnjak jedan kombajn, dvoredni berač i dva traktora

Opt. NIKOLA TEODOROVIĆ

- zajedno s Vučkovićem u svibnju 1995.godine u Apševcima tjerao ljude da obavljaju fizičke poslove i naređivao da kopaju rovove i bunkere
- nasilno uselio u kuću Hrvata Pere Kovača

Opt.MIODRAG SIMEUNOVIĆ

- kao osoba zadužena za snabdijevanje, određivao što će se pokupiti po kućama i o tome vodio evidenciju
- sudjelovao s ostalima u protjerivanju Hrvata
- nasilno oduzeo od Šimuna Zovka traktor i prikolicu

Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ

- odveo Josipa Foru u podrum i tukao ga, tako da mu je razbio nos i isti je bio sav modar i krvav po licu,
- napao Julijanu Kovačić nožem, srušio je, i kleknuo na nju, zarezao nožem po vratu i oko vrata, a njenog sina škljocajući oružjem zastrašivao da će ga ubiti
- oduzeo Josipu Zovku traktor i tukao ga rukama
- nasilno uselio u kuću Đuke Tomašića

Opt.RANKO ŠLJUBURA

- kao predsjednik tzv.MZ Bapska u mjesecu svibnju 1995.godine, zajedno s Vučkovićem primorao sve muškarce hrvatske nacionalnosti koji su bili na prinudnom radu u Apševcima da odmah idu u Šid, a istima je rečeno da će njihove žene doći za njima kad potpišu da ostavljaju svu svoju imovinu tzv.krajinskoj vlasti,
- nasilno uselio u kuću Nikice Žeravice

Opt.DRAGO VUČKOVIĆ

- repetirao automatskom puškom prema Mihaelu Tomašiću i prijetio da će ga ubiti
- naoružan upadao u kuće i batinao ljude
- čuvao ljude koji su obavljali fizičke poslove, kopali rovove i bunkere
- pucao ljudima iznad glava

Opt.MIHAILO MIJATOVIĆ

- uselio sa suprugom i sinom u kuću Stjepana i Božice Žeravica, te im rekao da će to biti njegova kuća i vršio pritisak na njih da moraju iseliti, te ih na kraju osobno o dvezao a potom u Šid da bi isti iselili, te istima uzeo 100 komada svinja i namještaj
- iz drugih kuća odvezio stoku i svinje, odnosno poljoprivredni inventar

Opt.GORAN MIJATOVIĆ

- tjerao muškarce iz Bapske na prisilan rad u Lipovac i Nijemce, da kopaju rovove i rade druge poslove bez naknade, te ih tamo čuvao
- kao komandant radne jedinice tjerao mještane Bapske da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, te između Ilače i Šidskih Banovaca, a kuriru zapovjedio da ih tuče ako ne rade

Opt.RADOJKO RADMILOVIĆ

- osobno istjerao iz kuće Andriju Kovačića, u koju je odmah uselio čovjek iz zapadne Slavonije
- zaprijetio Mariji Adamec da ista mora iseliti, da se kupi iz kuće ili će biti pretučena, oduzeo od iste zamrzivač

- nasilno ušao u kuću Marinka Kovačića

Opt.ZLATAN KULIĆ, Opt.RANKO ŠLJUBURA, Opt.GORAN MIJATOVIĆ i Opt.RADOJKO RADMILOVIĆ

- zajedno sa Željkom Vučkovićem, u svibnju 1995.godine učestvovali u protjerivanju iz Bapske na slobodno područje Republike Hrvatske 69 pripadnika hrvatske narodnosti, i to: Filipa Schleinkefera, Stevu Drenovskog, Anu Drenovski, Stjepana Žeravicu, Božicu Žeravica, Iliju Žeravicu, Mihajla Tomašića, Anu Tomašić, Domagoja Tomašića, Anku Tomašić, Maricu Rukovanjski, Ivana Tustonjića, Mariju Tustonjić, Ferdinanda Tustonjića, Ivana Adameca, Mariju Adamec, Ivana Škaricu, Evu Škarica, Tomislava Rumbergera, Lukreciju Rumberger, Josipa Rumbergera, Katarinu Rumberger, Marka Rumbergera, Ivana Rumbergera, Stjepana Zovka, Božicu Zovko, Milenka Zovka, Ljiljanu Zovko, Josipa Zovka, Katicu Mihaljević, Pavu Mihaljevića, Mandu Mandić, Ivicu Mandića, Ivana Krstavca, Nikolu Dasovića, Anu Dasović, Antuna Đurkovića, Mariju Đurković, Josipa Asića, Josipa Bohničku, Anu Kolak, Katicu Jurina, Mariju Tomašek, Vladimira Grlčića, Josipa Grlčića, Anu Grlčić, Božu Duvnjaka, Božicu Duvnjak, Đuru Majačića, Mariju Majačić, Moniku Majačić, Adama Majačića, Vladu Đuđara, Mariju Drenovski, Josipa Janega, Mariju Vučemilović-Franjić, Mihajla Rukavinu, Josipa Drenovskog, Mariju Drenovski, Evicu Suknović, Stjepana Suknovića, Marijana Roru, Anu Rora, Simu Cvitkovića, Marka Cvitkovića, Mariju Suknović, Franju Suknovića, Anu Grlčić, Marijana Grlčića, a zatim u njihove kuće uselili pripadnike srpske narodnosti,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije prema civilima, primjenjivali mjere zastrašivanja i terora, nečovječno postupali s njima, prinuđavali ih na prinudni rad, pljačkali imovinu stanovništva, nanosili stanovništvu velike patnje i ozljede zdravlja, provodili raseljavanje i preseljavanje stanovništva,

te su time naprijed navedeni optuženici počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva, opisano i kažnjivo u čl.120. st.1. OKZRH,

zbog naprijed iznijetog, a sukladno čl.4.,31.,37., 38. i 39. st.1.t.1. OKZRH,

osuđuju se

Opt.ZLATAN KULIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine

Opt. NIKOLA TEODOROVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.MIODRAG SIMEUNOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.RAJKO MILOŠEVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godine i 6 (šest) mjeseci

Opt.RANKO ŠLJUBURA na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt. DRAGO VUČKOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 4 (četiri) godina

Opt. MIHAJLO MIJATOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.GORAN MIJATOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine

Opt.RADOJKO RADMILOVIĆ na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine.

Sukladno čl.122. st.4. u svezi sa st.1. ZKP-a optuženi Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Rajko Milošević, Ranko Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović se oslobađaju obveze da nadoknade troškove kaznenog postupka i isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Nasuprot tome, na temelju čl.353. t.3. Zakona o kaznenom postupku,

Prema :

Opt. DRAGOLJUBU SAVIČINU, sin Petra, rođen 27. rujna 1939.godine u Adaševcima, općina Šid, AP Vojvodina, s posljednjim prebivalištem u Bapskoj, Srijemska 7, Srbin, drž.RH, nalazi se u bijegu,

optužba se odbija

da je

u razdoblju od 1992.godine do svibnja 1995.godine u Bapskoj, s većinskim hrvatskim stanovništvom, nakon okupacije sela od strane tzv.JNA i pridruženih paravojnih postrojbi tijekom listopada 1991.godine, prihvativši nelegalno uspostavljenu okupacijsku vojnu, policijsku i civilnu vlast, kao učitelj u selu, kao suradnik nelegalne vlasti, obučen u odoru bivše tzv.JNA i naoružan kratkim ili dugim oružjem, u cilju raseljavanja, nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu, pljačkao imovinu, zastrašivao, samovoljno uništio imovinu, nanosio velike patnje tjelesnog integriteta i prisiljavao na prinudni rad, postupao protivno čl.3.,27., 33., 51. st.2. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine i čl.4. st.2. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.), da bi radi ostvarenja gore navedenih ciljeva osobno učinio sljedeće:

- kao učitelj u Bapskoj prokazivao Hrvate, prijetio im i govorio da tu nemaju mjesta za život, posljedica čega je bilo pretresanje kuća, batinjanje i oduzimanje imovine
- bio stalno s okr.Željkom Vučkovićem i drugima u Nijemcima i Apševcima, gdje su ljudi prisilno radili, te ih prinuđivao na rad
- otuđio namještaj iz kuće Viktora Rukavine i Petra Tomašića
- sačinio spisak ljudi koje treba protjerati iz Bapske i osobno sudjelovao u njihovom iseljenju i protjerivanju
- sudjelovao u dodjeli kuća doseljenim Srbima
- zajedno s okrivljenim Zlatanom Kulićem, okr.Nikolom Teodorovićem, okr.Miodragom Simeunovićem, okr.Rajkom Miloševićem, okr.Rankom Šljuburom, okr.Dragom Vučkovićem, okr.Mihajlom-Milanom Mijatovićem, okr. Goranom Mijatovićem, okr.Radojkom Radmilovićem i sa Željkom Vučkovićem, u svibnju 1995.godine naprijed navedenim pojedinačnim radnjama, kako osobno tako i s drugima, uz zajedničku prijetnju smrću protjerao iz Bapske, iz njihovih domova, na slobodno područje Republike Hrvatske preostalih 69 pripadnika hrvatske narodnosti, i to: Filipa Schleinkefera, Stevu Drenovskog, Anu Drenovski, Stjepana Žeravicu, Božicu Žeravica, Iliju Žeravicu, Mihajla Tomašića, Anu Tomašić, Domagoja

Tomašića, Anku Tomašić, Maricu Rukovanjski, Ivana Tustonjića, Mariju Tustonjić, Ferdinanda Tustonjića, Ivana Adameca, Mariju Adamec, Ivana Škaricu, Evu Škarica, Tomislava Rumbergera, Lukreciju Rumberger, Josipa Rumbergera, Katarinu Rumberger, Marka Rumbergera, Ivana Rumbergera, Stjepana Zovka, Božicu Zovko, Milenka Zovka, Ljiljanu Zovko, Josipa Zovka, Katicu Mihaljević, Pavu Mihaljevića, Mandu Mandić, Ivicu Mandića, Ivana Krstavca, Nikolu Dasovića, Anu Dasović, Antuna Đurkovića, Mariju Đurković, Josipa Asića, Josipa Bohničku, Anu Kolak, Katicu Jurina, Mariju Tomašek, Vladimira Grljića, Josipa Grljića, Anu Grljić, Božu Duvnjaka, Božicu Duvnjak, Đuru Majačića, Mariju Majačić, Moniku Majačić, Adama Majačića, Vladu Đuđara, Mariju Drenovski, Josipa Janega, Mariju Vučemilović-Franjić, Mihajla Rukavinu, Josipa Drenovskog, Mariju Drenovski, Evicu Suknović, Stjepana Suknovića, Marijana Roru, Anu Rora, Simu Cvitkovića, Marka Cvitkovića, Mariju Suknović, Franju Suknovića, Anu Grljić, Marijana Grljića, a zatim u njihove kuće uselili pripadnike srpske narodnosti,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme okupacije prema civilima primjenjivao mjere zastrašivanja i terora, nečovječno postupao s njima, prinuđavao ih na prinudni rad i na služenje u oružanim snagama neprijateljske sile, pljačkao i uništavao imovinu stanovništva, nanosio stanovništvu velike patnje i ozljede zdravlja, vršio protuzakonita zatvaranja, provodio raseljavanje i preseljavanje stanovništva,

pa da bi time počinio krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva opisano i kažnjivo u čl.120. st.1. OKZRH-a.

Sukladno čl.123. st.1. Zakona o kaznenom postupku oslobađa se obveze da nadoknadi troškove kaznenog postupka, te isti padaju na teret proračunskih sredstava.

Obrazloženje

Županijsko državno odvjetništvo u Osijeku je optužnicom KT-86/95. od 14. lipnja 1996. godine optužilo Željka Vučkovića, Zlatana Kulića, Nikolu Teodorovića, Miodraga Simeunovića, Dragoljuba Savičina, Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Dragu Vučkovića, Predraga Simeunovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića za izvršenje krivičnog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava – genocid, opisano i kažnjivo u članku 119. stavak 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (nastavno OKZRH).

Županijsko državno odvjetništvo u Vukovaru (nastavno ŽDO u Vukovaru), preuzelo je navedenu optužnicu pod brojem DO-K-53/99.

Nakon što je Vrhovni sud Republike Hrvatske, riješenjem K ž-97/02. od 12. lipnja 2002.godine, prihvaćajući žalbu optuženih ukinuo presudu ovog suda K-42/99. od 16.03.2001.godine, ŽDO u Vukovaru je preciziralo optužnicu podneskom od 16. srpnja 2002.godine, a zatim od 25. listopada 2004.godine (list spisa 305). Valja ukazati da je rješenjem ovog suda na glavnoj raspravi od 25. listopada 2004.godine razdvojen postupak u odnosu na optuženog Željka Vučkovića, a u odnosu na sve druge optuženike.

U svom govoru (završnoj riječi) zamjenik ŽDO u Vukovaru ostao je u cijelosti kod precizirane optužnice od 25. listopada 2004.godine i predložio da se optuženici, osim Dragoljuba Savičina (u odnosu na kojeg je odustao od optužbe), oglase krivima i kazne po zakonu.

Optuženima je suđeno u odsutnosti na temelju rješenja Županijskog suda u Osijeku broj Kv-152/96., od 23. kolovoza 1996. godine.

Optuženi su tijekom cijelog postupka bili nedostupni, tako da optuženi nisu dali svoju obranu tijekom postupka.

U dokaznom postupku saslušani su svjedoci : Mihael Tomašić, Domagoj Tomašić, Franjo Suknović, Stjepan Žeravica, Andrija Kovačić, Marija Adamec, Ivan Adamec, Antun Đurković, Josip Zovko, Ivica Mandić, Boja Duvnjak, Josip Asić, Tomislav Rumberger, Josip Foro, Zovko Šimun, Božica Žeravica, Ana Kolak, Vojin Jarić, Milivoj Čelebić, Štefan Knebl, Ivan Duvnjak, Marko Kuveždić, Stjepan Šomoljanski, Jozo Kolak, Ante Bakula, Franjo Janić, Josip Božinović, te pročitani dopis Vlade Republike Hrvatske, Ured za prognanike (list spisa 32-34), izvršen uvid u fotografiju Nikole Teodorovića, sina Koste, rođen 01. siječnja 1952. godine u Velikoj Klisi, općina Đulovac (list spisa 186), pročitana priznanica od 03.05.1995. godine (list spisa 194), pročitana priznanica od 25.04.1995. godine (list spisa 195), pročitani dopis Državnog zavoda za statistiku od 08. veljače 2001. godine o popisu stanovništva Bapske 1991. godine (list spisa 204-206), pročitani podaci iz KE okrivljenog Zlatana Kulića od 11.02.1997. godine (list spisa 124), pročitani podaci iz KE za Miodraga Simeunovića, Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Dragu Vučkovića, Mihajla Mijatovića, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića od 11.02.1997. godine (list spisa 125), te podaci iz KE za Dragoljuba Savičina od 13. veljače 1997. godine (list spisa 127) i pročitani podaci za okrivljenog Nikolu Teodorovića iz KE od 26.02.1997. godine (list spisa 145).

Svjedok Mihael Tomašić iskazuje da je od rođenja živio u Bapskoj, a 1991. godine je živio s majkom Ankom, suprugom i sinom Domagojem.

Negdje u kolovozu 1991. godine selo je okupirala bivša JNA. Odmah sljedeći dan pojavili su se i pojedini "četnici" koji su se pridružili vojsci. Istakao je da sve vrijeme okupacije sela, dok nisu bili protjerani, nisu se mogli kretati noću niti u okolna mjesta. Propusnicu su morali tražiti i za obavljanje radova u polju. Često su bila noćna pretresanja i krađa imovine.

Naglasio je da su Vučković Željko i Nikola Teodorović bili glavni.

Za Zlatana Kulića zna da ih je sprovodio na prisilan rad, često vrijeđao i čuvao dok su bili na prisilnom radu.

Rajko Milošević je inače uselio u kuću njegovog brata Đuke.

Za Dragu Vučkovića je naglasio da mu je uperio pušku u glavu i da ga je htio ubiti iz čista mira.

Goran Mijatović ih je također čuvao i tjerao na prisilni rad. Mjesec dana je morao raditi teške fizičke poslove.

Vidio je kada je Rajko Milošević odveo u podrum Josipa Foru i tukao ga da mu je razbio nos i da je isti bio sav krvav i modar po licu.

Kada su protjerani, onda su on i mama išli pješke, a supruga je drugim putem stigla do Šida, a sin je stigao traktorom. Bili su iz Šida otjerani u Morović, zatim u šumu kod Bujanj potoka i kasnije su razmijenjeni, tj. prebačeni preko Mađarske u slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Domagoj Tomašić iskazuje da je njihovo selo bilo okupirano 1991. godine i da je odmah, neposredno prije te okupacije, više od polovine mještana pobjeglo s ono malo stvari koje su mogli uzeti. Za okrivljene navodi da su svi došli početkom 1992. godine i da su formirali vlast, a za Željka Vučkovića naglašava da je bio jedan od lokalnih zapovjednika i da je zabranjivao kretanje, a provodio je upadanje u stanove, vršio prijetnje, pa čak i batinjanje. Za Zlatana Kulića navodi da je bio policajac. Miodrag Simeunović i Nikola Teodorović su također bili oficiri, izdavali su zapovijedi i zlostavljali Hrvate. Za Rajka Miloševića naglašava da nije imao neki

čin, ali je bio veliki "četnik" koji je posebno prijetio Hrvatima, upadao u kuće i krao stvari. Za Ranka Šljuburu je naglasio da je jedno vrijeme bio "predsjednik Srpske mesne zajednice u Bapskoj". Drago Vučković je njegovom ocu prijetio da će ga ubiti i njegovog oca je spasio jedan drugi "deda Srbin", koji je odgurnuo pušku koja je bila uperena u njegovog oca. Drago Vučković je inače bio stalno pijan i onda je prijetio, upadao u kuće. Za Radojka Radmilovića je naglasio da je bio u četničkoj omladinskoj organizaciji, stalno je govorio da Hrvate sve treba pobiti i raseliti.

Njega su primorali da ide u vojsku, i to prvo u Sombor, a zatim u Jankovce, i tu je vojsku doživio kao neprijateljsku. Morao je ići, jer ne zna što bi bilo s njim i njegovim roditeljima da nije išao.

Onaj dan kada će i preostali mještani Bapske biti protjerani, traktorom je pobjegao u Šid, i isti je ostavio u Šidu jer jednostavno je spasio živu glavu. Zajedno s drugima bio je prvo u Moroviću, a zatim u šumi kod Bubanjskog potoka. Tu je bilo njih 80-tak Hrvata i kasnije su preko Hrvatskog veleposlanstva dobili dozvolu da dođu na slobodni dio Hrvatske.

Svjedok Franjo Suknović iskazuje kako je prvo u Bapsku ušla šidska vojska, a oko Božića 1991. godine su došli optuženici i tada je šidska vojska istima predala vlast. Za vrijeme vladavine optuženika iz sela se nigdje nije moglo ići bez potvrde. Osobno je 1993. godine bio na prisilnom radu u Nijemcima. Radio je fizičke poslove, morao kopati, sjeći grane i raditi za njih. 1995. godine, neposredno prije nego što će biti protjeran, ponovno je sa 10-15 ljudi iz Bapske bio prinudno odveden u Apševce. Iz Apševaca je praktično i protjeran, a da se nije mogao vratiti u Bapsku. Tu osim teških fizičkih poslova morao je kopati i rovove za potrebe njihove vojske. Tri puta je vođen s drugim mještanima Bapske da obavlja fizičke radove, za koje mu ništa nije plaćeno.

Ukazao je kako je Zlatan Kulić bio "milicajac", te je išao u pretrese stanova Hrvata i vršio prijetnje Hrvatima. Nikola Teodorović je bio vojni oficir koji je ulazio u kuće i pljačkao. Miodrag Simeunović je čak vodio i neke evidencije i bio je jedan od glavnih organizatora. Ranko Šljubura je jedno vrijeme bio predsjednik njihove mjesne zajednice u Bapskoj. Drago Vučković je pripadao Šešeljevim radikalima i isticao se okrutnošću prema Hrvatima. Za Mihajla Mijatovića je naglasio da je 1992. godine okupirao kuću Stjepana Žeravice. Za Radojka Radmilovića naglasio je da je bio balavac i da je ušao u kuću preko puta njega, te da je išao po kućama Hrvata, prijetio.

Njega osobno su faktički protjerali iz Apševaca za Šid, i to na način da su došli Željko Vučković i Ranko Šljubura i rekli da odmah moraju ići za Šid, a da će tamo doći i njihove žene. Žena mu je rekla da su ovi vlastodršci, da moraju primiti Srbe, a njih su protjerali i zaista je i žena došla u Šid, a zatim su zajedno bili u Moroviću, pa kod Beograda i onda su prebačeni na slobodni dio Hrvatske.

Valja ukazati da je sa sigurnošću ukazao da optuženi Željko Vučković nije onaj Željko Vučković za koga je govorio da je bio u Bapskoj, te da optuženi Vučković (prije razdvajanja postupka) sigurno nije osoba koja ih je sprovala iz Apševaca u Šid). Prilikom prepoznavanja putem fotografija prepoznao je sa sigurnošću Zlatana Kulića, kao milicionara, Mihajla Mijatovića, Ranka Šljuburu i Milana Mijatovića.

Svjedok Stjepan Žeravica iskazuje da je sa suprugom ostao živjeti u Bapskoj i tako dočekao "četničku okupaciju" 16. listopada 1991. godine. Za vrijeme vladavine optuženika nije se nigdje moglo ići ako se od njih ne dobije potvrda. Morala se tražiti propusnica kada se išlo na njivu, a kamoli kada se trebalo ići u Šid. U selu se nisu smjeli kretati u grupi. Odmah na početku od njega je oduzeto 100 uhranjenih svinja, a 1995. godine kada ga je protjerao Mihajlo Mijatović i njegov otac Dušan, ponovo su mu uzeli oko 100 bravaca, sve strojeve, sav namještaj, i to vrijednosti oko 300.000,00 DEM. Oni nisu ništa dali ni drugim Srbima, već su sve uzeli za sebe i napravili ogromnu kuću u Temerinu.

Više puta je bio prisiljavan da ide u Lipovac, Nijemce, a jednom i u Apševce, da obavlja teške fizičke poslove. On osobno je bio 1993. godine na prisilnom radu u Nijemcima. Morao je kopati rovove, sjeći grane. 1995. godine, neposredno prije nego što će biti protjeran, ponovo je s 10-15 ljudi bio pinudno odveden u Apševce. Tu je također radio teške fizičke poslove i morao je kopati rovove za potrebe njihove vojske.

Za Zlatana Kulića je naglasio da je bio u odori policajca. Rajko Milošević je bio izvršilac onog što oficiri kažu i on je tukao gdje je koga stigao. Drago Vučković je bio stalno pijan i on je također bio izvršilac. Mihajlo Mijatović je još 1992. godine uselio u njegovu kuću, a 1995. godine iz Lipovca ga je odveo u kuću da se spakira i zatim ga osobno iselio iz Bapske. Goran Mijatović je inače muškarce iz Bapske tjerao u logor u Lipovcu i Nijemcima i prisiljavao ih na radove, kao što su kopanje rovova i slično.

Posebno je naglasio da je protjerivanje vršeno na način da prvo protjeraju one iz boljih kuća, i to tako redom, na način da kada dođu novi Srbi, istjeraju one Hrvate koji su još preostali i sve tako dok nije protjerano i zadnjih 70-tak Hrvata koji su bili u Moroviću i kasnije u šumi kod Bujanj potoka. Nakon njihovog protjerivanja ostalo je najviše 10-tak Hrvata, onih najstarijih, koji jednostavno nisu mogli uopće ići.

Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao Mijatović Mihajla.

Svjedok Andrija Kovačić iskazuje da su optuženici negdje oko Božica 1991. godine došli i odmah preuzeli vlast od vojske. Sjeća se da su visoki oficiri u TO bili Željko Vučković, Goran Mijatović, Nikola Teodorović i jedan koji je poginuo.

Odmah po formiranju njihove vlasti Hrvati koji su ostali morali su staviti u prozore "peškire" i na taj način se raspoznavalo koja je kuća prazna, a u kojoj su ostali još Hrvati. Bacali su im bombe, pucali po prozorima, krovu, upadali u kuću, vršili premetačine, zlostavljali fizički i psihički. Nisu se smjeli kretati, a za izlazak izvan sela, morali su tražiti propusnicu. Taj teror je sustavno provođen sve do 1995. godine kada su i njih zadnjih 80-tak protjerali prvo u Šid, zatim u Morović i kasnije kod Beograda i na kraju su došli na slobodni dio Hrvatske.

Za Vučković Željka je naglasio da je bio vojni zapovjednik, a za Zlatana Kulića da je bio "milicajac" i zamjenik komandira milicije. Nikolu Teodorovića je opisao i prepoznao na slici i on je imao neki četnički čin i držao je tgovinu gdje su se okupljali četnici. Miodrag Simeunović je inače zajedno sa Teodorovićem i Vučkovićem formirao prvu mjesnu zajednicu. Rajko Milošević je bio pijanica i osoba koja se isticala zlodjelima. Njegovu snahu Julijanu Kovačić je napao nožem, srušio, kleknuo na nju, zarezao je nožem po vratu i ona uplašena je morala napustiti kuću. Također, njenog sina bolesnog na živce, plašio je i škljocao mu je pištoljem pored glave i prijetio da će ga ubiti. Ranko Šljubura je bio zadnji predsjednik Mjesne zajednice u Bapskoj i u početku se nije isticao niti dolazio u sukob s Hrvatima, ali je na kraju vodio poslove raseljavanja i rukovodio ulaženjem Srba u hrvatske kuće. Kada je morao otići iz Bapske, morao je odnijeti "legetimaciju" i tad je sreo Ranka Šljuburu i istom rekao: "Vidi što sam dočekao da moram ići iz svoje kuće samo s vrećicom", a Ranko mu je pružio ruku i poželio da se snađe u Hrvatskoj i naglasio: "Sve znam". Drago Vučković je bio pijanac koji je upadao noću u kuće i prijetio. Naglasio je da je njega osobno iz Bapske istjerao Radojica ili Radojko, koji je došao s još jednim četnikom, kao i sa osobom po imenu Simo i isti su mu naredili da mora odmah napustiti Bapsku, te mu je osobno Radojica ili Radojko rekao da ništa ne smije nositi. Za pol sata u njegovu kuću se već uselio Nikola Grahovac.

Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao Nikolu Teodorovića, Šljubura Ranka, Kulić Zlatana, Mijatović Milana, a također s velikom vjerojatnošću je ukazao da je Radmilović Radojko osoba koja ga je osobno istjerala iz Bapske, kao i na činjenicu da je Milošević Rajko osoba koja je maltretirala, tukla i zarezala nožem njegovu snahu Julijanu Kovačić i njenog sina.

Svjedok Marija Adamec iskazuje da su ona i suprug zajedno s drugima protjerani 1995. godine. Inače, od okupacije i formiranja vlasti okrivljenika Hrvati su morali stavljati bijele krpe na kuće i nisu smjeli zaključavati kuću. Nigdje se nije moglo kretati bez propusnica, vršene su premetačine po kućama, a iz njihove kuće su odnijeli dva prekrupača, dva cirkulara, komplet sobu namještaja i mnogo drugih sličnih stvari.

Ne zna konkretna imena jer je starija, ali se sjeća da je Radojko Radmilović osobno došao i prijetio joj oružjem i naredio da mora napustiti kuću. Od straha je sljedeći dan zajedno sa suprugom i napustila kuću, a inače Radojko Radmilović joj je, prije nego što će je protjerati, odnio zamrzivač.

Svjedok Ivan Adamec iskazuje da je on bio teško pokretan i da praktično nakon okupacije sela nije ni izlazio iz kuće, osim kada je po zapovijedi morao ići u centar sela na postrojavanje. Sjeća se da su tada govorili da je Vučković komandant, a inače ne zna ništa konkretno jer se nije kretao po selu. Međutim, zna da su morali stavljati bijele krpe na ulazna vrata, da su u njegovu kuću dolazili i odnosili vrednije pokretne stvari. Njega su zajedno sa suprugom protjerali 1995. godine.

Svjedok Antun Đurković iskazuje da se kao stariji čovjek nije kretao po selu i da se sjeća da je selo okupirano i da su došli iz zapadne Slavonije i formirali vlast. Na kuće su morali stavljati bijele krpe i nigdje se nisu smjeli kretati. Njega su pustili i nije morao ići na prisilne radove jer je bio star i bolestan. Zna da je Željko Vučković bio komandant.

U svibnju 1995. godine kada su ih istjerali iz kuće, došlo je 5-6 naoružanih i morao je odmah napustiti svoju kuću. Bio je prvo u Šidu, zatim u Moroviću i kasnije nekoliko dana kod Beograda, ali kako je imao papire, prije drugih je preko Mađarske došao u Hrvatsku.

Svjedok Josip Zovko iskazuje da su 13. svibnja 1995. godine njegovi roditelji protjerani iz Bapske, a da je on u to vrijeme bio u Apševcima na prinudnom radu.

Za Željka Vučkovića je naglasio da ih je osobno tjerao da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića. U Apševce odveli su ga Željko Vučković i Goran Mijatović. Goran Mijatović je pokazivao što moraju raditi. Tad kada će biti protjeran u Apševce, komandant TO je bio Goran Mijatović. Dobro se sjeća da je sjedište teritorijalne obrane bilo u katoličkoj crkvi jer njega su natjerali da vari ogradu oko crkve. Rajko Milošević ga je u petom mjesecu 1995. godine kada je pobjegao iz Apševaca i došao u Bapsku, tukao i oduzeo mu traktor. Ranko Šljubura je u 1995. godini bio predsjednik sela. Drago Vučković ga je tjerao i prisilio da mu popravlja traktor. Goran Mijatović je bio komandant radne jedinice i tjerao je Hrvate da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, kao i iznad Ilača i Šidskih Banovaca. Rajko Radmilović mu je psovao majku ustašku. Zlatan Kulić je bio policajac i protjerivao je ljude iz Bapske. Faktički je dan prije nego što će iz Morovića biti prebačeni u Beograd bio dovezen u Morović, a prije toga je bio na Principovcu gdje ga je tukla srpska policija. Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Nikolu Teodorovića, Zlatana Kulića i Gorana Mijatovića.

Svjedok Ivica Mandić iskazuje da su njega zajedno s majkom protjerali iz kuće 18.05.1995. godine. Njega je konkretno protjerao Željko Vučković, dok je bio na prisilnom radu u Apševcima. Naglasio je da su Hrvati protjerani a da su u njihove kuće useljavani Srbi. U zadnje vrijeme pred protjerivanje komandant bataljona je bio Goran Mijatović. Njega i majku su jednom prilikom pretukle maskirne osobe, i to da su ih gazili dok su ležali na podu, a prije toga su ih nogama na kojima su bile vojničke čizme tukli po rebrima. Navedenom prilikom odnijeli su jednu svinju i 50 DEM.

Svjedok Boja Duvnjak iskazuje da je ona živjela sa suprugom koji je bio bolestan i koji uopće nije izlazio iz kuće. Ona je iz kuće izlazila samo radi nabavke najnužnijih i najneophodnijih stvari. U jesen 1991. godine okupirano je njihovo selo i počelo je njihovo stradavanje. Iz njihove kuće su otjerali 126 bravaca, 18 junadi. Bilo im je zabranjeno izlaženje, okupljanje, bile su stalne premetačine. Za Vučković Željka je naglasila da je bio jedan od glavnih vojnih i civilnih rukovodilaca koji je zlostavaljo sve Hrvate. Zlatan Kulić ju je u njihovom dvorištu bez ikakvog razloga tukao i šamarao, a otjerao je njihov kombajn, dvoredni berač, oba traktora. Nikola Teodorović je istjerao Peru Kovačića i u njegovoj kući držao trgovinu. Ranko Šljubura je nasilno uselio u kuću Nikice Žeravice.

Svjedok Josip Asić iskazuje da su 1991. godine kada je opkoljeno selo Bapska, prvo iz Bapske otišli oni koji su branili Bapsku i oni koji su bili u HDZ-u. Oni koji su ostali morali su staviti na ulaznu kapiju jedno koplje s nekom bijelom krpom i to je bio znak da u toj kući još uvijek živi domaćin Hrvat. Protjerivanje Hrvata i ostalog nesrpskog pučanstva permanentno se provodilo, jer ih je 1995. godine možda ostalo još 90-tak.

Naglasio je, da od 1992. godine pa sve dok nisu protjerani iz Bapske, vladalo je nasilje, a da je njegov sin Alojzije morao služiti njihovu vojsku. Kod njega osobno su vršili premetačinu 7-8 puta i pokupili su ono najvrednije, a prvenstveno zlato i novac. Inače, dobili su jedan zeleni karton na kojem je bilo upisano ime, prezime i broj. Dugo vremena nije shvatio što to znači, ali na kraju je shvatio; u slučaju kada te prozovu i ako kažeš ime i prezime onda ideš na prinudni rad u selu, a ako kažeš broj, puste te kući. Naglasio je da su zelene kartone dobili svi Hrvati, Slovaci i Nijemci.

03.05.1995. godine dobio je naredbu da 5 ljudi odveze u Apševce. Kada je stigao u Apševce, morao se javiti Željku Vučkoviću. Tada je ostao s drugima u Apševcima i jedno 14 dana je radio fizičke poslove po naređenju, a dobro se sjeća da je dva dana i tri noći kopao rovove. Četrnaesti dan su svi otjerani u Šid. Njegov je sin, inače, kada se otvorio autoput, pobjegao u Hrvatsku. Za Željka Vučkovića je istakao da je bio njihov komandant, a za Zlatana Kulića da je bio u njihovoj miliciji. Zna da je Rajko, a misli da je prezime Milošević, najviše tukao, a to je radio po naređenju Željka Vučkovića. Taj Rajko je tukao posebno ako je nekoga trebalo istjerati, a taj nije odlazio pored verbalnih prijetnji. Za Dragu Vučkovića naglasio je da ga isti nije tukao, ali ga je najmanje tri puta zaustavio, te mu prijetio i govorio riječi: "Marš iz Hrvatske, to nije tvoje mjesto!" a jednom je došao i u njegovu kuću te govorio da se sklanjaju iz njihove kuće i idu u Hrvatsku, misleći na dio Hrvatske koji nije bio okupiran. Ukazao je da je bio primoran da ruši križeve zajedno s Kuveždić Markom i Bohnička Josipom, ali je prilikom prepoznavanja kao osobu koja je odnijela križeve prepoznao Mijatović Milana, sin Mihajla, rođen 11.04. 1937.godine.

Svjedok Tomislav Rumberger iskazuje da je u Bapskoj živio sa suprugom i četvero djece, koji su 1991. godine bili od 2 do 8 godina.

Više puta je morao ići na prinudan rad, kopao je rovove, bunkere i radio druge fizičke poslove. Nitko ga osobno nije tukao, ali zna da su Hrvati sve vrijeme morali odlaziti, a da su dolazili Srbi negdje iz zapadne Slavonije. Zna da su ti Srbi organizirali svoju vlast, ali njega nije ništa interesiralo, tako da ne zna njihova imena, jedino zna da je početkom mjeseca svibnja 1995. godine bio primoran da ode u Apševce. Tu u Apševcima morao je obavljati fizičke poslove, kopao je bunkere i rovove. U Apševcima su komadanti, zapovjednici, bili Željko Vučković i Nikola Teodorović, i isti su naređivali što se mora raditi. Prilikom prepoznavanja putem fotografija prepoznao je optuženog Nikolu Teodorovića kao osobu koja ga je tjerala da obavlja fizičke poslove, kopa bunkere i rovove, dok je za optuženog Željka Vučkovića rekao da to nije taj Željko Vučković koji ga je tjerao raditi, tj. da kopa bunkere i rovove, kao i Nikola Teodorović.

Tu iz Apševaca mu je bilo naređeno da pješke mora otići za Šid. U Šidu je bio jedan dan, kasnije dva tjedna u Moroviću, i oko pet tjedana kod Beograda, i onda je prebačen na slobodni dio Republike Hrvatske.

Osobno je gledao samo da zaštiti svoju obitelj, da se skloni, tako da je izbjegavao da uopće zna što se događa u selu.

Svjedok Josip Foro navodi da je od rođenja živio u Bapskoj, te da je 20-tak godina prije 1991. godine stalno bio na rukovodećim mjestima, predsjednik mjesne zajednice, predsjednik mirovnog vijeća, član skupštine.

Zna da, od kada je Bapska pala pa do 1995. godine, protjerivani su Hrvati, a da su novopridošli Srbi ulazili u kuće. U njegovu kuću nisu ušli, ali samo iz razloga jer je on ispod kreveta, na brave i po kući, od svinja, iz kanala namazao, tako da je strašno smrdilo i da su svi bježali. 02.05.1995. godine je slavio Dan vatrogasaca, a netko je to prijavio tadašnjim vlastima. Za jedno osam dana kada se morao prijaviti u općinu, i kada je nešto komentirao, tada je Željko Vučković rekao njemu: "Ti si taj što slaviš 02. Maj", i zatim naredio da ode u podrum kuće gdje je živio ranije svećenik. Tu u svećenikovu kuću došli su Željko Vučković i Rajko Milošević, imali su automat i pištolj i tada ga je Rajko Milošević udario tri, četiri puta po glavi, s tim da je imao nešto u rukama i glava mu je bila puknuta na 3-4 mjesta i krv je samo loptala. Dopustili su mu da se opere, a zatim ga je Rajko Milošević nastavio tući pesnicom u glavu, a on je nakon trećeg udarca ponovo pao na pod. Taj cijeli dan su ga praktično tukli, s tim da ga je stalno tukao i Rajko Milošević. Prilikom prepoznavanja putem fotografija sa sigurnošću je prepoznao optuženog Rajka Miloševića kao osobu koja ga je tukla, dok je za optuženog Željka Vučkovića rekao da to nije onaj Željko Vučković koji je bio glavni u selu. 17. ili 18.05. je s drugim mještanima Bapske protjeran, a tada su mu uzeli sve novce. Tog puta, kada će ga istjerati, nepoznata dvojica su ga isto tukla kundakom puške u stomak.

Svjedok Šimun Zovko iskazuje da je pod granatama otišao u Ilok, ali se vratio u Bapsku jer je imao sina u vojsci u Subotici. Tri-četiri tjedna nakon okupacije sela došli su Srbi od Požege, Bjelovara i Virovitice i oni su preuzeli vlast. Željko Vučković je u početku bio komandant, a Zlatan Kulić komandir milicije. Sjeća se i Nikole Teodorovića koji je bio glavni u njihovom tzv. "štabu". Miodrag Simeunović je naredio da mora dati traktor i prikolicu, i on je po naređenju i dao traktor i prikolicu. Rajko Milošević je bio glavni batinaš. Drago Vučković je bio stalno pijan i jednom prilikom malo da nije pobio njih 14-15 kada je pucao iznad njihovih glava, a to je bilo u dvorištu tzv. općine, a kada su oni morali dotjerati traktore radi nekih radova.

Samo je jednom bio na prisilnom radu 1993. godine, ali iz razloga jer je otprije bolovao od astme i ima veliki bruh, pa nije bio sposoban za teže fizičke radove. Te 1993. godine bio je 12 dana na prisilnom radu i 12-ti dan je pušten kada su vidjeli koliko je bolestan, a on je tražio da ga radije ubiju nego da ostane dalje. Tom prilikom Željko Vučković je bio komandant. Ako su trebali ići izvan mjesta, morali su ići po potvrdu. 17.05.1995. godine je došao Đorđe Arambašić i rekao da njemu treba samo njihova kuća, te je onda njega i suprugu odvezao na mađarsku granicu, a zatim su stigli u Đakovo kod šogorice. Sin mu je inače 1992. godine preko SRJ otišao u Njemačku, a zatim u Zagreb.

Svjedok Božica Žeravica iskazuje da je, u biti, na selu glavni muškarac i da je njen suprug svjedočio. Ona je samo naglasila da je njen suprug bio u Lipovcu, a tog 17.05.1995. godine je Mihajlo Mijatović rekao da ona i suprug moraju iseliti jer će ih oboje ubiti i baciti iza njihovog groblja. Taj Mihajlo Mijatović je inače davno prije toga okupirao njihovu kuću. Mihajlo Mijatović je 18.05.1995. godine otišao po njenog supruga, dovezao ga i oni su samo spakirali stvari i napustili sve. Tad je inače došao Mihajlov otac Dušan i doveo je Rajka Miloševića koji je bio najveći krvnik i koji je došao da ih tuče i koji bi ih prebio da nisu odmah otišli i sve ostavili.

Svjedok Ana Kolak iskazuje da je u vrijeme okupacije Bapske živjela sa sinom Josipom i majkom Marijom Tomašek koja je imala 80 godina. Njoj su inače odmah uzeli 190 svinja koje je hranila. I kasnije su dolazili u njezinu kuću i pljačkali, ali ona ne zna njihova imena, osim da je jedan bio policajac Zlatan.

Treći put su došli u sobu 05. siječnja 1995. godine, i to njih 20-tak, jedan s maskom na licu je uperio pušku u njih i naredio da sjednu na kauč. Taj je čuškao njezinu mamu i udario je nju, da je odmah pala na pod. U kući su bili od 21,30 pa do 03,30 sati. Taj s maskom je odveo nju u drugu sobu, tukao je po cijelom tijelu da je bila sva plava, a zatim nasilu skinuo i silovao. Drugi koji je bio u marami ostao je s mamom i silovao istu, a zatim su se zamijenili. Mami je sav pupak bio razderan i onda joj je stavljala neki prašak. Sljedeći dan kada je išla u trgovinu, čula je kako pričaju da su nju i mamu od 80 godina silovali Dragan Marić i Nenad Krajinović. Za taj događaj je dolazila na sud, ali kada je drugi put došla, ti su bili pušteni iz pritvora.

Svjedok Vojin Jarić iskazuje da zna da je 1991. godine u Bapsku ušla neka vojska, ali ne zna uopće kakva. Zna da su Hrvati otišli iz Bapske, s tim da naglašava, valjda su morali. U njegovoj ulici 1995. godine nije ostao ni jedan Hrvat, ali ne zna kako je bilo u ostalim dijelovima mjesta. Zna da su vlast držali oni koji su došli, ali ne zna odakle su ni tko su.

Svjedok Milivoj Čelebić iskazuje kako je njih pravoslavaca bilo 6-7 kuća, a ostalo većinom Hrvati, možda neki Slovak ili Mađar. Zna da je 1991. godine prvo ušla vojska, a kasnije je osnovana TO, a bila je i stanica milicije u Bapskoj. Naglašava da su u dva-tri navrata Hrvati iseljavani i poslije 1995. godine nije ostalo možda 10-tak kuća, inače sve je iseljeno.

Poznato mu je da je njih 10-tak bilo u komandi TO, s tim što on zna da su bili Željko Vučković, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, a predsjednik sela je bio Ranko Šljubura. U vlasti nitko nije bio od domaćih Srba. Zna da je Zlatan Kulić bio "milicajac" baš u Bapskoj.

Kada Hrvati nisu htjeli ići u autobuse koji bi ih vozili, onda je primjenjivana sila, a neki su htjeli otići jer su bili takvi uvjeti života. Ti Srbi što su vršili vlast, oni su dijelili kuće i useljavali neke druge Srbe u kuće Hrvata kada ih istjeraju. Zna da se kralo po kućama, ali to je bila ta klapa koja je bila organizirana i on kao Srbin morao je paziti da i iz njegove kuće ne krađu.

Nije vidio da prilikom pretresa Hrvati dobijaju batina, ali je čuo za to. Naglasio je da se točno znalo gdje je sjedište TO-a i isto je bilo odvojeno od sjedišta vojske.

Svjedok Štefan Knebl iskazuje da se iz JNA u trećem mjesecu 1992. godine vratio u Bapsku i da je u istoj živio s majkom. Odbio je mobilizaciju i onda je tri-četiri puta po mjesec dana morao ići kopati rovove i obavljati druge fizičke poslove za TO. Zna da su u komandi TO bili Vučković, Aleksić i Teodorović Nikola. Za Zlatana Kulića zna da je bio milicajac u Bapskoj. Predraga Simenovića je također viđao u komandi TO, a on je radio većinom s papirima i misli da je on bio tajnik. Za Rajka Miloševića misli da nije bio u komandi, ali je čuo da je pljačkao po hrvatskim kućama i da je tukao. Drago Vučković je bio prisutan kada je obavljao fizičke radove, kopao rovove i sl. Zna da je Goran Mijatović 1995. godine bio komandir jedinice TO u Bapskoj. Naglasio je da se izvan sela nije moglo slobodno kretati, trebale su propusnice ako ćeš ići u polje ili u neko drugo mjesto, a misli da su propusnice trebale 1992. i 1993. godine. Također, u početku Hrvati su morali obilježiti kuće, i to nekom bijelom krpom, da se vidi da je to hrvatska kuća i da se vidi da netko u njoj živi.

Svjedok Ivan Duvnjak iskazuje da je iz Bapske protjeran 04.03. 1992.godine i da stoga nema nekih neposrednih saznanja šta se događalo u Bapskoj. Naglasio je da kada su rušeni križevi, on je doveden kasnije i da je on osobno morao ivičnjake

sklanjati, a da o samim križevima i kipu Gospe više bi trebali znati Marko Kuveždić i Josip Bohnička.

Svjedok Marko Kuveždić iskazuje da je iz Bapske protjeran u prvoj polovici 03. mjeseca 1992.godine. Naglasio je da su ga odveli pred križ i kip Gospe, a s njim su bili Josip Asić i Šumoljanski Stjepan. Ne sjeća se tko su bile osobe koje su ga natjerale da mora učestvovati u rušenju križeva i kipa Gospe.

Svjedok Stjepan Šumoljanski iskazuje da je iz Bapske protjeran 15. svibnja 1995.godine i da je to bilo otprilike tri dana prije nego što će protjerati oko sedamdesetak Hrvata iz Bapske. U drugom ili trećem mjesecu 1992.godine odveli su ga u Nijemce i tamo su ga tukli dobrovoljci iz Beograda. Ukazao je da je učestvovao u rušenju križeva, ali da su to prvo ovi koji su naređivali da se ruši srušili traktorom, a oni su morali utovarati u traktorsku prikolicu. Nije prepoznao Mijatović Mihajla kao osobu koja je učestvovala u naređivanju da se ruše križevi ili odvoženju križeva i kipa Gospe.

Svjedok Jozo Kolak iskazuje da je iz Bapske izašao 24.02. 1992.godine i da stoga nema neposrednih saznanja što se kasnije događalo u Bapskoj. On je inače ranjen 05.11. 1991.godine u Bapskoj, ali ne zna tko je pucao u njega. Pred kraj 1991.godine jedna osoba je namjerno na njega naletila automobilom, dok je bio u Šidu, a tad mu je slomljena desna noga.

Svjedok Ante Bakula iskazuje da je od strane vojske uhićen 20.10. 1991.godine, te odveden u Šid, a zatim u logor Begejce, tako da ne zna što se događalo u Bapskoj.

Svjedok Franjo Janić iskazuje da je zajedno sa svojom suprugom iz Bapske istjeran 23.03. 1992.godine, ali da on ne zna tko ga je to istjerao. 25.11. 1991.godine je ranjen u Bapskoj, ali tad je vlast držala vojska. Tog dana je inače i pretučen od strane arkanovaca.

Svjedok Josip Božinović iskazuje da je 01. studenoga 1991.godine zarobljen u Bapskoj i zatim sproveden u zatvor u Sremsku Mitrovicu. U Mitrovici je bio tučen, slomljena su mu rebra, a pustili su ga na liječenje u kućni pritvor kod punice, u mjesto Kukujevci. Iz navedenog mjesta je 23.11. 1991.godine preko Bosne pobjegao na slobodni dio Republike Hrvatske.

Uvidom u dopis Vlade Republike Hrvatske, Ured za prognanike, vidljivo je kojih 69 osoba je preko Ureda za prognanike Vlade Republike Hrvatske iz šume kraj Bujanj prebačeno na slobodni dio Hrvatske.

Uvidom u fotografiju Nikole Teodorovića, sina Koste, rođen 01. siječnja 1952., općina Đulovac, vidljivo je kako izgleda navedeni optuženik.

Uvidom u priznanicu od 03.05.1995. godine vidljivo je da je Josip Asić predao traktor s prikolicom.

Uvidom u priznanicu od 25.04.1995. godine vidljivo je da je Zovko Šimun predao traktor s prikolicom.

Uvidom u dopis Državnog zavoda za statistiku od 08 veljače 2001. godine vidljivo je da su u naselju Bapska 1991. godine živjele 1624 osobe, od toga 1478 Hrvati, 5 Mađari, 25 Nijemci, 5 Rusini i Ukrajinci, 28 Slovaci, 33 Srbi, 16 Jugosloveni, 33 neizjašnjeni.

Uvidom u podatke iz KE za optužene vidljivo je da Zlatan Kulić, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović, Dragoljub Savićin, nisu do sada osuđivani. Nasuprot tome, vidljivo je da je Miodrag Simeunović presudom Okružnog suda u Požegi, broj K-6/93, od 26.04.1993. godine, zbog krivičnog djela iz članka 142. OKZRH osuđen na 8 godina zatvora, te Rajko Milošević, presudom Općinskog suda u Pakracu, broj K-110/88., od 21. 09.1988. godine, zbog krivičnog djela iz članka 42. KZH, na 8 mjeseci zatvora- uvjetno na dvije godine, te Ranko Šljubura od strane Vojnog suda u Osijeku, broj K-141/92., od 13.04.1992. godine, zbog krivičnog djela iz članka 236-f KZH na 4 godine zatvora, a Radojku Radmiloviću je rješenjem Općinskog suda u Požegi, broj Km-9/89., od 23.05.1989. godine, zbog krivičnog djela iz članka 131. i 130. KZH izrečena odgojna mjera pojačane brige i nadzora. Nikola Teodorović je presudom Općinskog suda Virovitica broj K-36/73, od 08.02.1974., zbog kaznenog djela iz članka 142. stavak 2. KZH kažnjen kaznom zatvora u trajanju od 5 mjeseci, uvjetno na 3 godine, te presudom Općinskog suda Virovitica broj K-334/81., od 16.03.1982. godine, zbog kaznenog djela iz članka 42. stavak 1. KZH kaznom zatvora od 1 mjesec, uvjetno na 1 godinu.

Cijeneći izvedene dokaze, kako svakog pojedinačno, tako i u njihovoj ukupnosti, sud je utvrdio da su optuženi Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Rajko Milošević, Ranko Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović, počinili krivično djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. OKZRH, a sve na način opisan u izreci ove presude.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Mihaela Tomašića, jer je isti jasan, logičan, olkonosno uvjerljiv i suglasan s iskazima ostalih svjedoka.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da za vrijeme okupacije sela nisu se mještani hrvatske nacionalnosti mogli kretati noću, niti u okolna mjesta. Propusnicu su morali tražiti za obavljanje radova u polju. Česta su bila noćna pretresanja i krađa imovine. Zlatan Kulić ih je sprovodio na prisilan rad, često vrijeđao i čuvao dok su bili na prisilnom radu. Goran Mijatović ih je također čuvao i tjerao na prisilni rad. Mjesec dana je morao raditi teške fizičke poslove. Rajko Milošević je uselio u kuću njegovog brata Đure. Drago Vučković mu je jednom prilikom uperio pušku u glavu i zamalo ga nije ubio, iz čista mira, da ga nije spasio jedan drugi čovjek. Nadalje, vidio je kako je Rajko Milošević odveo u podrum Josipa Foru i kasnije kada je Josip Foru izašao, bio je krvav i modar po licu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Domagoja Tomašića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da je njihovo selo okupirano 1991.godine i da je odmah, neposredno prije okupacije, više od polovine mještana pobjeglo s ono malo stvari koje su mogle uzeti. Vlast pridošlica je formirana početkom 1992.godine, a Željko Vučković je bio jedan od lokalnih zapovjednika. Isti je zabranjivao kretanje, provodio je upadanje u stanove, vršio prijetnje, pa čak i batinjanje. Zlatan Kulić je bio policajac. Miodrag Simeunović i Nikola Teodorović su također bili oficiri, izdavali su zapovjedi i zlostavljali Hrvate. Ranko Šljubura je jedno vrijeme bio "predsjednik Srpske mesne zajednice u Bapskoj". Drago Vučković je njegovom ocu prijetio da će ga ubiti i njegovog oca je spasio jedan drugi "deda-Srbin", koji je odgurnuo pušku koja je bila uperena u njegovog oca. Taj dan, kada će biti protjerani preostali mještani Bapske, traktorom je pobjegao u Šid, a isti je ostavio u Šidu. Bio je prvo u Moroviću, a zatim u šumi kod Bubanjskog potoka. Tu je bilo njih osamdesetak Hrvata i kasnije su preko Hrvatskog veleposlanstva dobili dozvolu da dođu na slobodni dio Hrvatske.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Franje Suknovića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je u Bapsku prvo ušla šidska vojska, a oko Božića 1991.godine su došli Srbi iz Zapadne Slavonije i tada je šidska vojska istima predala vlast. Za vrijeme vladavine pridošlica, iz sela se nigdje nije moglo ići bez potvrde. Navedeni svjedok je 1993.godine bio na prisilnom radu u Nijemcima, morao je kopati rovove, sjeći grane i raditi sve što mu se naredi. Tri puta je vođen s drugim mještanima Bapske da obavlja fizičke poslove, a praktično je iz Apševaca, dok je bio na prinudnom radu, i protjeran. Zlatan Kulić je bio "milicajac", išao je u pretrese stanova Hrvata i vršio prijetnje istima. Nikola Teodorović bio je vojni oficir. Ranko Šljubura jedno vrijeme bio je predsjednik Mjesne zajednice u Bapskoj. Mihajlo Mijatović je okupirao kuću Stjepana Žeravice. Iz Apševaca su ih protjerali Željko Vučković i Ranko Šljubura, a kasnije su u Šid došle njihove žene. Bili su prvo u Moroviću, zatim kod Beograda i onda su prebačeni na slobodni dio Hrvatske. Svjedok je na fotografijama sa sigurnošću prepoznao Zlatana Kulića, Mihajla Mijatovića, Ranka Šljuburu. Naglasio je da Željko Vučković koji je bio optužen, a prije razdvajanja postupka, nije onaj Željko Vučković koji je bio u Bapskoj i provodio teror.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Žeravice, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da za vrijeme vladavine pridošlica iz zapadne Slavonije, nigdje se nije moglo ići, ako se od istih ne dobije potvrda. U selu se nisu smjeli kretati u grupi. Više puta je bio prisiljen da ide u Lipovac, Nijemce i Apševce da obavlja teške fizičke poslove, kopa rovove, siječe grane i slično. Zlatan Kulić bio je "milicajac". Goran Mijatović je tjerao i prisiljavao ih da rade za vrijeme dok je bio odveden da obavlja fizičke poslove. Mihajlo Mijatović je još 1992.godine uselio u njegovu kuću, a 1995.godine iz Lipovca ga je odveo u kuću da se spakira i zatim ga osobno iselio iz Bapske. Mihajlo Mijatović mu je uzeo oko 100 bravaca, sve strojeve, sav namještaj, i to u vrijednosti od oko 300.000 DEM. Sa sigurnošću je na fotografiji prepoznao optuženog Mijatović Mihajla.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Andrije Kovačića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da su pridošlice iz zapadne Slavonije oko Božića 1991.godine preuzeli vlast od vojske. Oficiri u TO su bili Željko Vučković, Goran Mijatović i Nikola Teodorović. Nakon formiranja vlasti pridošlica, Hrvati koji su ostali, morali su staviti u prozore "peškire" i na taj način se raspoznavalo u kojoj kući su ostali još Hrvati. Hrvatima su bacali bombe, pucali po prozorima, krovu, upadali u kuću, vršili premetačine, zlostavljali fizički i psihički. Nisu se smjeli kretati, a za izlazak izvan sela trebala je propusnica. Zlatan Kulić bio je "milicajac". Rajko Milošević je njegovu snahu Julijanu Kovačić napao nožem, srušio, kleknuo na nju, zarezao je nožem po vratu i ona je uplašena morala napustiti kuću. Također, njezinog sina bolesnog na živce plašio je i škljocao mu je pištoljem pored glave i prijetio da će ga ubiti. Ranko Šljubura je bio zadnji predsjednik mjesne zajednice, prije njihovog protjerivanja. Kad je morao napustiti Bapsku i kada je Ranku Šljuburi rekao da mora ići iz svoje kuće samo s vrećicom isti je samo rekao: "Sve znam". Osobno ga je iz Bapske istjerao Radojko i na fotografiji je prepoznao Radmilović Radojka, kao osobu koja ga je istjerala iz Bapske. Također je na fotografiji prepoznao Milošević Rajka, Nikolu Teodorovića, Šljubura Ranka, Kulić Zlatana i Mijatović Milana.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Marije Adamec, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da su nakon okupacije i formiranja vlasti pridošlica, Hrvati morali stavljati bijele krpe na kuće. Nigdje se nije moglo kretati bez

propusnica, vršene su premetačine po kućama, a iz njihove kuće su odnijeli dva prekrupača, dva cirkulara, komplet sobu namještaja i mnogo drugih sličnih stvari. Radojko Radmilović je osobno došao, prijetio joj oružjem i naredio da mora napustiti kuću. Radojko Radmilović je, prije nego što će je protjerati, odnio zamrzivač.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ivana Adameca, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da su Hrvati morali stavljati bijele krpe na ulazna vrata. U njegovu kuću su dolazili i odnosili vrednije pokretne stvari, a on je inače bio teško pokretan, tako da nije ni izlazio iz kuće.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Antuna Đurkovića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da su pridošlice iz zapadne Slavonije formirali vlast, a Hrvati su morali stavljati na kuće bijele krpe i nigdje se nisu smjeli kretati. U svibnju 1995.godine bio je protjeran, s tim da je on iz Beograda prije drugih preko Mađarske došao u Hrvatsku.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Zovka, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da su ga u Apševce odveli Goran Mijatović i Željko Vučković. U to vrijeme komadant TO je bio Goran Mijatović, a isti je pokazivao što moraju raditi. Rajko Milošević ga je u 05. mjesecu 1995.godine tukao i oduzeo mu traktor. Ranko Šljubura je u 1995.godini bio predsjednik sela. Goran Mijatović je tjerao Hrvate da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, kao i iznad Ilača i Šidskih Banovaca. Zlatan Kulić je bio policajac. Na fotografijama je sa sigurnošću prepoznao Rajka Miloševića, Ranka Šljuburu, Nikolu Teodorovića, Zlatana Kulića i Gorana Mijatovića.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ivica Mandića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđeno je da je protjeran dok je bio na prisilnom radu u Apševcima, s tim da je protjerana i njegova majka. Komadant bataljona TO, pred protjerivanje je bio Goran Mijatović.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Boje Duvnjak, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je nakon okupacije njihovog sela počelo stradavanje domicilnog stanovništva. Bilo im je zabranjeno izlaženje, okupljanje, bile su stalne premetačine. Iz njihove kuće su otjerali 126 bravaca i 18 junadi. Zlatan Kulić ju je u njihovom dvorištu bez ikakvog razloga tukao i šamarao, a otjerao je njihov kombajn, dvoredni berač i oba traktora. Nikola Teodorović je istjerao Peru Kovačića i u njegovoj kući držao trgovinu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Asića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz iskaza navedenog svjedoka utvrđuje se da se protjerivanje Hrvata i ostalog nesrpskog pučanstva permanentno provodilo. Sve vrijeme dok nisu bili protjerani vladalo je nasilje, a kod njega osobno su vršili premetačinu 7-8 puta i pokupili su ono najvrednije, a prvenstveno zlato i novac. Od 03.05. 1995.godine bio je primoran da ode u Apševce i jedno 14 dana je radio fizičke poslove po naređenju, a dva dana i tri noći kopao rovove. Četrnaesti dan su svi otjerani u Šid. Zlatan Kulić je bio "milicionar". Drago Vučković ga je najmanje tri puta zaustavio, te mu prijetio i govorio riječi: "Marš iz Hrvatske, to nije tvoje mjesto!" a jednom je došao i u njegovu kuću i govorio da se sklanjaju i idu u Hrvatsku, misleći na dio Hrvatske koji nije bio

okupiran. Na fotografiji je kao osobu koja je odnijela križeve prepoznao Mijatović Milana, sin Mihajla, rođen 11.04. 1937.godine.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Tomislava Rumbergera, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je navedeni svjedok više puta morao ići na prinudni rad, kopao je rovove, bunkere i radio druge fizičke poslove. Sve vrijeme Hrvati su morali odlaziti, a u njihove kuće su dolazili Srbi iz Zapadne Slavonije. Početkom mjeseca svibnja 1995.godine je bio primoran da ode u Apševce i tamo je morao kopati bunkere, rovove i obavljati fizičke poslove po naređenju. Nikola Teodorović mu je zajedno sa Željkom Vučkovićem naređivao što mora raditi, u vrijeme kad je bio u Apševcima. Na fotografiji je poznao Nikolu Teodorovića, kao osobu koja ga je tjerala da obavlja fizičke poslove, kopa bunkere i rovove. Iz Apševaca je morao otići pješke u Šid, zatim je bio u Moroviću, pa kod Beograda i onda je prebačen na slobodni dio Republike Hrvatske.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Josipa Fore, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da od vremena kad je Bapska pala pa do 1995.godine protjerivani su Hrvati, a u njihove kuće su ulazili novopridošli Srbi. Oko 10.05. 1995.godine Željko Vučković mu je naredio da ide u podrum kuće gdje je živio ranije svećenik iz razloga što je slavio Dan vatrogasaca. U navedenoj kući ga je Rajko Milošević udario tri, četiri puta po glavi i glava mu je bila puknuta na 3-4 mjesta i krv je samo loptala. Rajko Milošević ga je nastavio tući i on je ponovo pao na pod i taj dan su ga praktično cijeli dan tukli, s tim da ga je stalno tukao Rajko Milošević, samo što se malo odmarao. Na fotografiji je sa sigurnošću prepoznao Rajka Miloševića kao osobu koja ga je tukla. 17. ili 18.05. 1995.godine je s drugim mještanima Bapske protjeran, a tada su mu uzeli sve novce.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Šimuna Zovka, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da 3-4 tjedna nakon okupacije Bapske u selo su došli Srbi od Požege, Bjelovara i Virovitice i preuzeli vlast. Zlatan Kulić je bio "milicajac". Miodrag Simeunović je naredio da mora dati traktor i prikolicu i on je po naređenju dao traktor i prikolicu. Drago Vučković je jednom prilikom u dvorištu tzv. općine pucao iznad njihovih glava i za malo nije pobio njih 14-15. Jednom je bio na prinudnom radu.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Božice Žeravica, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je njezin suprug bio u Lipovcu, a tog 17.05. 1995.godine je Mihajlo Mijatović rekao da ona i suprug moraju iseliti, jer će ih oboje ubiti i baciti iza njihovog groblja. Mihajlo Mijatović je 18.05. 1995.godine otišao po njezinog supruga, dovezao ga i oni su samo spakirali stvari i napustili sve. Tad je inače došao i Rajko Milošević koji bi ih prebio da nisu odmah otišli i sve ostavili. Mihajlo Mijatović je davno prije toga okupirao njihovu kuću.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Ane Kolak, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da su dolazili u njezinu kuću i pljačkali, ali da ne zna imena istih, osim da je jedan bio policajac Zlatan. Odmah su inače uzeli 150 svinja koje je hranila. Nju i njezinu majku od 80 godina su silovali, ali kasnije je čula da su ti isti pušteni, s tim što navedeno silovanje nema veze s optuženima.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Vojina Jarića.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da su Hrvati otišli iz Bapske i da u njegovoj ulici 1995.godine nije ostao niti jedan Hrvat.

Sud prihvaća iskaz svjedoka Milivoja Čelebića, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da su vlast u Bapskoj obnašali novopridošli Srbi. Hrvati su protjerivani, kralo se po kućama, pa čak i on kao Srbin morao je paziti da i iz njegove kuće ne krađu. Zlatan Kulić je bio "milicajac" u Bapskoj.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Štefana Knebla, jer je isti jasan, logičan, okolnosno uvjerljiv i podudaran s iskazima ostalih svjedoka.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je isti tri,četiri puta po mjesec dana morao ići kopati rovove i obavljati druge fizičke poslove za TO. U početku su Hrvati morali obilježiti kuće bijelom krpom, a nije se moglo izvan sela slobodno kretati, jer su trebale propusnice. Zlatan Kulić je bio "milicajac" u Bapskoj. Drago Vučković je bio prisutan kad je obavljao fizičke radove, kopao rovove i slično. Goran Mijatović je 1995.godine bio komandir jedinice TO u Bapskoj.

Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Šomoljanskog, jer je isti jasan, logičan i okolnosno uvjerljiv.

Iz navedenog iskaza utvrđuje se da je navedeni svjedok morao učestvovati u rušenju križeva. Nije prepoznao Mijatović Mihajla kao osobu koja je učestvovala u naređivanju da se ruše križeve ili odvoženju križeva i kipa Gospe. U drugom ili trećem mjesecu 1992.godine odveli su ga u Nijemce, a tamo su ga tukli dobrovoljci iz Beograda.

Svjedoci Ivan Duvnjak, Marko Kuveždić, Jozo Kolak, Ante Bakula, Franjo Janić i Josip Božinović protjerani su iz Bapske najkasnije u trećem mjesecu 1992.godine, a neki već i u 11. mjesecu 1991.godine, tako da nisu imali neposrednih saznanja što se u Bapskoj događalo u periodu od 1992. pa do polovice svibnja 1995.godine.

Iz dopisa Vlade Republike Hrvatske, Ureda za prognanike, točno po imenu i prezimenu i godini rođenja je utvrđeno kojih 69 osoba je prebačeno na slobodni dio Hrvatske, a da su prije toga bili u šumi kraj Bujanj potoka.

Iz priznanica se utvrđuje da je Josip Asić predao traktor s prikolicom, isto kao i Zovko Šimun.

Iz dopisa Državnog zavoda za statistiku se utvrđuje nacionalna struktura Bapske 1991.godine i sa sigurnošću zaključuje da je Bapska bila mjesto s većinskim hrvatskim stanovništvom, jer je od 1.624 osobe koje su živjele u Bapskoj bilo 1.478 Hrvata, a samo 33 Srbina.

Iz izvoda iz KE za optužene utvrđeno je da Zlatan Kulić, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović, Dragoljub Savičin, nisu do sada osuđivani. Nasuprot tome, utvrđeno je da je Miodrag Simeunović presudom Okružnog suda u Požegi, broj K-6/93, od 26.04.1993. godine, zbog krivičnog djela iz članka 142. OKZRH osuđen na 8 godina zatvora, te Rajko Milošević, presudom Općinskog suda u Pakracu, broj K-110/88., od 21. 09.1988. godine, zbog krivičnog djela iz članka 42. KZH, na 8 mjeseci zatvora- u vjetno na dvije godine, te Ranko Šljubura od strane Vojnog suda u Osijeku, broj K-141/92., od 13.04.1992. godine, zbog krivičnog djela iz članka 236-f KZH na 4 godine zatvora, a Radojku Radmiloviću je rješenjem Općinskog suda u Požegi, broj Km-9/89., od 23.05.1989. godine, zbog krivičnog djela

iz članka 131. i 130. KZH izrečena odgojna mjera pojačane brige i nadzora. Nikola Teodorović je presudom Općinskog suda Virovitica broj K-36/73, od 08.02.1974., zbog kaznenog djela iz članka 142. stavak 2. KZH kažnjen kaznom zatvora u trajanju od 5 mjeseci, uvjetno na 3 godine, te presudom Općinskog suda Virovitica broj K-334/81., od 16.03.1982. godine, zbog kaznenog djela iz članka 42. stavak 1. KZH kaznom zatvora od 1 mjesec, uvjetno na 1 godinu.

Valja naglasiti da iz iskaza svih svjedoka je nedvojbeno utvrđeno da je mjesto Bapska okupirana negdje sredinom listopada 1991.godine od strane tzv.JNA i pridruženih paravojskih postrojbi, a da je negdje početkom 1992.godine tzv.JNA predala vlast pridošlim Srbima iz okolice Požege, Virovitice i Bjelovara. Svi svjedoci su ukazivali da su optuženici bili nešto u vlasti, s tim što se nisu mogli konkretno očitovati kakva je čija funkcija od optuženih bila, te na temelju tih činjenica sud je (kao uostalom i optužba) optuženima na teret stavio da su prihvatili nelegalno uspostavljenu okupacijsku vojnu, policijsku i civilnu vlast. Nadalje, nedvojbeno je činjenica da je Zlatan Kulić bio "milicionar" u Bapskoj, jer su to ukazali praktično svi saslušani svjedoci. Također, svi su svjedoci ukazivali da je Ranko Šljubura bio predsjednik tzv. MZ Bapska jedno vrijeme, a to je bio i pred protjerivanje Hrvata polovicom svibnja 1995.godine. Za optuženog Miodraga Simeunovića svjedoci su istaknuli da je bio oficir TO, dok za optuženike Radojka Radmilovića, Nikolu Teodorovića, Rajka Miloševića, Dragu Vučkovića, Mihajla Mijatovića i Gorana Mijatovića je na teret stavljeno da su bili suradnici nelegalne vlasti, što su također ukazali svi svjedoci koji su saslušani, a koji su ih poznavali. Valja naglasiti da ni jedan svjedok nije svjedočio da neko od navedenih optuženika nije bio u funkciji kako je naprijed utvrđeno, već jedino neki svjedoci nisu poznavali sve optuženike, pa za pojedinog optuženika nisu imali konkretna saznanja. Logično je da svi svjedoci nisu mogli znati sve optuženike, te stoga je nedvojbeno da u iskazima svjedoka nije bilo nikakvih proturječnosti, već jedino neki svjedoci o nekim optuženicima nisu imali neposrednih saznanja. Također, iz iskaza svih svjedoka utvrđeno je da je Hrvatima u Bapskoj bila ograničena sloboda kretanja i da su izdavane propusnice, da su Hrvati pod pritiskom morali primati Srbe iz zapadne Slavonije, da su Hrvati morali obavljati fizičke poslove, kao što je sječa drva i kopanje rovova za vojne potrebe, a da su to radili bez ikakve naknade, a pod naoružanom stražom. Nadalje, Hrvati muškog spola i mlađe dobi su morali ići u vojsku tzv. Krajine, ili čak i u SRJ, a mnogi Hrvati su psihički i fizički zlostavljani, a za vrijeme policijskog sata ulazili su im u kuće i vršili pretrese i iz kuća odnijeli vrijedniju pokretnu imovinu. Također je sa sigurnošću utvrđeno da je 1995.godine iz svojih domova protjerano 69 pripadnika hrvatske narodnosti koji su poimence nabrojani u dispozitivu presude, a da je tad ostalo možda desetak Hrvata starije dobi koji se nisu mogli kretati. Na temelju tako utvrđenih činjenica, nedvojbeno je utvrđeno da se prema Hrvatima u Bapskoj, kao i ostalom nesrpskom stanovništvu, nečovječno postupalo, s tim da se radilo o civilnom stanovništvu, da se civilno stanovništvo zastrašivalo, da ih se prisiljavalo na prinudni rad, da su im se nanosile velike patnje i ugrožavao tjelesni integritet, kao i pljačkala imovina, a samim tim postupano je protivno čl.3.,27., 33.,51. st.2. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine i čl.4. st.2. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II.). Valja naglasiti da je sud svakog optuženika osudio samo za one radnje koje je osobno počinio i u onom svojstvu koji je imao, a kako je navedeno u dispozitivu presude, dok je u preambuli činjeničnog dijela presude ukazano kakvo je stanje bilo u Bapskoj, tj. da se prema Hrvatima u Bapskoj kao i ostalom nesrpskom stanovništvu, nečovječno postupalo, s tim da se radilo o civilnom stanovništvu, da se civilno stanovništvo zastrašivalo, da ih se prisiljavalo na prinudni rad, da su im se nanosile velike patnje i ugrožavao tjelesni integritet, kao i pljačkala imovina, a samim tim postupano je protivno čl.3., 27., 33., 51. st.2. i čl.53. Ženevske konvencije o zaštiti

građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine i čl.4. st.2. Dopunskog protokola uz Ženevsku konvenciju o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949.godine o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba (Protokol II). Nadalje, nedvojbeno je utvrđeno da je Zlatan Kulić, kao milicionar u Bapskoj sprovodio mještane na prisilni rad, bio na rampi gdje su radili, prijetio im i čuvao ih, a na što ukazuju svjedoci Mihael Tomašić, Franjo Suknović i Domagoj Tomašić. Također, nedvojbeno je utvrđeno da je Zlatan Kulić od Boje Duvnjak oduzeo jedan kombajn, dvoredni berač i dva traktora, pa čak što više, da je i stu i šamarao bez ikakva povoda, a na što je ukazala svjedokinja Boja Duvnjak. Zlatan Kulić je na fotografiji sa sigurnošću prepoznat od svjedoka Franje Suknovića, Andrije Kovačića i Josipa Zovka. Za Nikolu Teodorovića sa sigurnošću je utvrđeno da je zajedno s Vučkovićem u svibnju 1995.godine u Apševcima tjerao ljude da obavljaju fizičke poslove i naređivao da kopaju rovove i bunkere, na što neposredno ukazuju svjedoci Tomislav Rumberger i Domagoj Tomašić. Također je nedvojbeno utvrđeno da je Nikola Teodorović nasilno uselio u kuću Hrvata Pere Kovača, u kojoj je držao trgovinu, na što su ukazali svjedoci Boja Duvnjak i Andrija Kovačić. Nikola Teodorović je na fotografiji sa sigurnošću prepoznat od svjedoka Andrije Kovačića, Josipa Zovka i Tomislava Rumbergera. Za optuženog Miodraga Simeunovića sa sigurnošću je utvrđeno da je nasilno oduzeo od Šimuna Zovka traktor i prikolicu, te da je kao osoba zadužena za snabdijevanje određivao što će se pokupiti po kućama i o tome vodio evidenciju te sudjelovao s ostalima u protjerivanju Hrvata, na što ukazuju neposredno svjedoci Šimun Zovko, Franjo Suknović i Štefan Knebl. Za Rajka Miloševića sa sigurnošću je utvrđeno da je odveo Josipa Foru u podrum (zajedno sa Željkom Vučkovićem) i tukao ga, tako da mu je razbio nos, i isti je bio sav modar i krvav po licu, na što neposredno ukazuje svjedok oštećeni Josip Foro, kao i svjedok Mihael Tomašić, dok posredno to proizilazi iz iskaza mnogih drugih svjedoka koji općenito navode da je Rajko Milošević bio "glavini batinaš".Nadalje, za Rajka Miloševića je utvrđeno da je napao Julijanu Kovačić nožem, srušio je i kleknuo na nju, zarezao nožem po vratu i oko vrata, a njenog sina škljocajući oružjem zastrašivao da će ga ubiti, na što ukazuje svjedok Andrija Kovačić. Također je nedvojbeno utvrđeno da je Rajko Milošević nasilno uselio u kuću Đuke Tomašića, na što ukazuje svjedok Mihael Tomašić, kao i da je Josipu Zovku oduzeo traktor i tukao ga rukama, na što ukazuje svjedok Josip Zovko. Rajko Milošević je na fotografiji sa sigurnošću prepoznat od svjedoka Josipa Fore, Andrije Kovačića i Josipa Zovka. Za Ranka Šljuburu utvrđeno je da je kao predsjednik tzv.MZ Bapska u mjesecu svibnju 1995.godine zajedno s Vučkovićem primorao sve muškarce hrvatske nacionalnosti koji su bili na prinudnom radu u Apševcima da odmah idu u Šid , a istima je rečeno da će njihove žene doći za njima kad potpišu da ostavljaju svu svoju imovinu krajinskoj vlasti na što ukazuju svjedoci Franjo Suknović i Andrija Kovačić. Također, utvrđeno je da je isti nasilno uselio u kuću Nikice Žeravice, na što ukazuje svjedok Boja Duvnjak. Ranko Šljubura je na fotografiji sa sigurnošću prepoznat od svjedoka Josipa Zovka, Andrije Kovačića i Franje Suknovića. Za Dragu Vučkovića utvrđeno je da je repetirao automatskom puškom prema Mihaelu Tomašiću i prijetio da će ga ubiti, na što ukazuju svjedoci Mihael i Domagoj Tomašić. Isti je također naoružan upadao u kuće, batinao ljude, na što ukazuju svjedoci Josip Asić i Josip Zovko. Drago Vučković je čuvao ljude koji su obavljali fizičke poslove, kopali rovove i bunkere, na što ukazuje svjedok Štefan Knebl. Isti je također pucao ljudima iznad glava, na što ukazuje svjedok Šimun Zovko. Mihajlo Mijatović je uselio u kuću Stjepana i Božice Žeravica, te im rekao da će to biti njegova kuća i vršio pritisak na njih da moraju iseliti, te ih na kraju osobno odvezao autom u Šid da bi isti iselili, te istima uzeo 100 komada svinja i namještaj, na šta neposredno ukazuju svjedoci Stjepan i Božica Žeravica, a posredno svjedok Franjo Suknović. Mihajlo Mijatović također je iz drugih kuća odvezio stoku i svinje, odnosno poljoprivredni inventar, na što ukazuje svjedok Stjepan Žeravica. Mihajla Mijatovića je na fotografiji sa sigurnošću prepoznao Stjepan Žeravica i Franjo Suknović. Za Gorana Mijatovića

utvrđeno je da je tjerao muškarce iz Bapske na prisilan rad u Lipovac i Nijemce, da kopaju rovove i rade druge poslove bez naknade, te ih tamo čuvao, na što ukazuju svjedoci Mihael Tomašić i Stjepan Žeravica. Također, utvrđeno je da je kao komadant radne jedinice tjerao mještane Bapske da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, te između Ilače i Šidskih Banovaca, a kuriru zapovjedio da ih tuče ako ne rade, na što ukazuje svjedok Josip Zovko. Gorana Mijatovića je na fotografiji sa sigurnošću prepoznao Josip Zovko. Radojko Radmilović je osobno istjerao Andriju Kovačića iz kuće, u koju je odmah uselio čovjek iz zapadne Slavonije, na što ukazuje svjedok Andrija Kovačić. Također, Radojko Radmilović je zaprijetio Mariji Adamec da ista mora iseliti, da se kupi iz kuće ili će biti pretučena, s tim što je prije toga od Marije Adamec oduzeo zamrzivač, na što ukazuje svjedok Marija Adamec, a posredno i svjedok Ivan Adamec. Radojko Radmilović je nasilno ušao u kuću Marinka Kovačića, na što ukazuje svjedok Franjo Suknović. Radojka Radmilovića je na fotografiji sa sigurnošću prepoznao svjedok Josip Zovko. Nedvojbeno je utvrđeno da su optuženi Zlatan Kulić, Ranko Šljubura, Goran Mijatović i Radojko Radmilović, zajedno sa Željkom Vučkovićem, u svibnju 1995.godine učestvovali u protjerivanju iz Bapske na slobodno područje Republike Hrvatske 69 pripadnika hrvatske narodnosti, i to: Filipa Schleinkefera, Stevu Drenovskog, Anu Drenovski, Stjepana Žeravicu, Božicu Žeravica, Iliju Žeravicu, Mihajla Tomašića, Anu Tomašić, Domagoja Tomašića, Anku Tomašić, Maricu Rukovanjski, Ivana Tustonjića, Mariju Tustonjić, Ferdinanda Tustonjića, Ivana Adameca, Mariju Adamec, Ivana Škaricu, Evu Škarica, Tomislava Rumbergera, Lukreciju Rumberger, Josipa Rumbergera, Katarinu Rumberger, Marka Rumbergera, Ivana Rumbergera, Stjepana Zovka, Božicu Zovko, Milenka Zovka, Ljiljanu Zovko, Josipa Zovka, Katicu Mihaljević, Pavu Mihaljevića, Mandu Mandić, Ivicu Mandića, Ivana Krstavca, Nikolu Dasovića, Anu Dasović, Antuna Đurkovića, Mariju Đurković, Josipa Asića, Josipa Bohničku, Anu Kolak, Katicu Jurina, Mariju Tomašek, Vladimira Grlčića, Josipa Grlčića, Anu Grlčić, Božu Duvnjaka, Božicu Duvnjak, Đuru Majačića, Mariju Majačić, Moniku Majačić, Adama Majačića, Vladu Đuđara, Mariju Drenovski, Josipa Janega, Mariju Vučemilović-Franjić, Mihajla Rukavinu, Josipa Drenovskog, Mariju Drenovski, Evicu Suknović, Stjepana Suknovića, Marijana Roru, Anu Rora, Simu Cvitkovića, Marka Cvitkovića, Mariju Suknović, Franju Suknovića, Anu Grlčić, Marijana Grlčića, a zatim u njihove kuće uselili pripadnike srpske narodnosti, na što ukazuju svjedoci Franjo Suknović, Andrija Kovačić, Ivica Mandić i Marija Adamec.

Na temelju svega naprijed iznijetog i zbog naprijed navedenih obrazloženja, konačni zaključak suda je da su optuženi Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Rajko Milošević, Ranko Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović počinili kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH, na način bliže opisan u dispozitivu presude.

Optuženi Zlatan Kulić je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Nikola Teodorović je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Miodrag Simeunović je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Rajko Milošević je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Ranko Šljubura je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Drago Vučković je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Mihajlo Mijatović je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Goran Mijatović je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Optuženi Radojko Radmilović je kazneno djelo počinio s direktnim umišljajem, jer je bio svjestan svoga djela i htio je njegovo izvršenje.

Sud nije osudio optuženog Zlatana Kulića da je stalno prijetio mještanima i tjerao puškom ljude da se moraju seliti, jer za to nema dokaze. Također, sud optuženog Zlatana Kulića nije osudio da je sudjelovao u pregledu i pretrazi stanova i kuća Hrvata, kao i u odnošenju svih stvari i da je silom uselio u jednu hrvatsku kuću, jer i za to nema dokaza. Naime, ni jedan svjedok nije konkretno ukazao koga je to Zlatan Kulić tjerao puškom da mora iseliti, kao i u čijoj kući je učestvovao u pretrazi stana i iz čije kuće je odnio stvari. Sud je osudio Zlatana Kulića da je kao milicionar u Bapskoj sprovodio mještane na prisilni rad, bio na rampi gdje su radili, prijetio im i čuvao ih, jer je dokazano da je to on uradio, a s tim da je optužbom bilo na teret stavljeno da je on to činio kao komandir tzv. "milicije SAO Krajine", na što nije ukazao ni jedan svjedok, već naprotiv, svi su ukazali da je bio milicionar u Bapskoj, također ga je sud osudio da je čuvao mještane na prisilnom radu, ali ne da ih je i tukao, jer ni jedan svjedok nije ukazao koga je on to navodno tukao, već jedino, kako je naprijed istaknuto, svjedoci su ukazali da ih je čuvao da ne bi pobjegli.

Optužba je na teret optuženom Nikoli Teodoroviću stavila da je zajedno s Rankom Šljuburom i Željkom Vučkovićem otjerao 40 muškaraca na rad u Nijemce i Apševce, gdje su ih držali bez hrane, te dopustili da ih se tuče cipelama i rukama dok su spavali, ali sud nije osudio Nikolu Teodorovića za te radnje, već jedino da je zajedno s Vučkovićem u svibnju 1995. godine u Apševcima tjerao ljude da obavljaju fizičke poslove i naređivao da kopaju rovove i bunkere, zato što je to utvrđeno da je isti činio, a ne da je činio ono što je optužbom stavljeno na teret, jer nema ni jednog dokaza da je Nikola Teodorović dopustio da se u Nijemcima i Apševcima tuče cipelama i rukama osobe koje su bile na prinudnom radu, niti su iste držali bez hrane. Nedvojbeno je činjenica da u konkretnom slučaju je optuženi osuđen za blaže radnje, te nema govora o prekoračenju optužbe. Sud nije osudio Nikolu Teodorovića da je zajedno s Rankom Šljuburom i Željkom Vučkovićem zapovjedio muškarcima da izravno s prisilnog rada moraju ići u Šid, a da će njihove žene doći za njima nakon što potpišu da svu svoju imovinu ostavljaju tzv. krajinjskoj vlasti, jer nema niti jednog dokaza da je to učinio Nikola Teodorović, već jedino je utvrđeno da su to učinili Ranko Šljubura i Željko Vučković.

Sud nije osudio Miodraga Simeunovića da je kao pripadnik tzv. TO sudjelovao u zlostavljanju Hrvata u Bapskoj i zatočenih ljudi na radu u Nijemcima, držeći ih bez hrane, gdje su bili tučeni cipelama i rukama i prijećeno im smrću, jer za to nema dokaza, tj. na to nije ukazao konkretno ni jedan svjedok. Također, naprijed navedeni nije osuđen da je zapovjedio da se iz dvorišta Stjepana Žeravice izveze i oduzme traktor "Ferguson" s prikolicom, jer na to nije ukazao niti jedan svjedok, a sam Stjepan Žeravica na glavnoj raspravi je nedvojbeno ukazao da ni jednog trenutka Miodrag Simeunović nije zapovjedio da se iz njegovog dvorišta oduzme bilo

kakav traktor. Navedeni optuženik nije osuđen niti da je sudjelovao u donošenju zapovjedi i organiziranju grupe ljudi koja će uništiti sva hrvatska i katolička obilježja, kao što su križevi na raskrižjima ulica i poljima, kapelica u selu i na groblju, te i u tome osobno sudjelovao, jer za to nema niti jednog dokaza, tj. niti jedan svjedok na to nije ukazao.

Sud nije osudio Rajka Miloševića da je stalno prijetio Hrvatima nožem i pištoljem, upadao u njihove kuće i odnosio sve što mu se svidjelo, tukao je gdje je i koga stigao, jer za tako što nema dokaza, tj. sud je osudio Rajka Miloševića da je tukao Josipa Foru, da je nožem napao Julijanu Kovačić, da je oduzeo od Josipa Zovka traktor, i tukao ga rukama, jer onaj dio za koji je Rajko Milošević optužen, bio je neodređen i stoga je osuđen samo za konkretne osobe koje je tukao, koje je napao nožem, a nema niti dokaza da je još neke druge osobe, osim navedenih, tukao i prijetio nožem i pištoljem, niti da je krao imovinu nekom drugom, osim što je od Josipa Zovka oduzeo traktor. Navedeni optuženik nije osuđen da je protjerivao ljude iz sela puškom, jer za to nema niti jednog dokaza, tj. niti jedan svjedok na to nije ukazao.

Sud je Ranka Šljuburu osudio da je kao predsjednik tzv. MZ Bapska u mjesecu svibnju 1995. godine zajedno s Vučkovićem primorao sve muškarce hrvatske nacionalnosti koji su bili na prinudnom radu u Apševcima da odmah idu u Šid, a istima je rečeno da će njihove žene doći za njima kad potpišu da ostavljaju svu svoju imovinu tzv. krajinskoj vlasti, a ne da je kao predsjednik tzv. MZ Bapska u mjesecu svibnju 1995. godine iselio sve muškarce hrvatske nacionalnosti i odlučio da će žene doći za njima, tek kad potpišu da ostavljaju svu svoju imovinu tzv. krajinskoj vlasti, jer je dokazano da je on zajedno s Vučkovićem primorao sve muškarce hrvatske nacionalnosti koji su bili na prinudnom radu u Apševcima da idu u Šid, a nema niti jednog dokaza da je iselio sve muškarce hrvatske nacionalnosti, kao što nema niti dokaza da je on odlučio da će žene doći za naprijed navedenima, već je to muškarcima koji su bili na radu u Apševcima samo rečeno od strane navedenog optuženika i Željka Vučkovića. Nedvojbeno je činjenica da je on optužen blaže nego što je to optužbom stavljeno na teret, te se ne radi o prekoračenju optužbe. Također, navedeni optuženik nije osuđen da je nakon redarstvenih akcija Bljesak i Oluja vodio sve poslove raseljavanja i protjerivanja Hrvata i ulaženja Srba u njihove kuće, jer jednostavno za tako što nema niti jednog dokaza, a valja istaknuti da općenito svi su optuženici optuženi za period do polovice svibnja 1995. godine, a akcija "Oluja" je bila poslije tog perioda i također je tu optužba preširoko postavljena, a Ranko Šljubura je optužen u jednu ruku za raseljavanje i protjerivanje Hrvata iz Apševaca, kao i za učestvovanje u protjerivanju 69 pripadnika hrvatske narodnosti poblize opisanih na strani 4. presude.

Sud je osudio Dragu Vučkovića da je repetirao automatskom puškom prema Mihaelu Tomašiću i prijetio da će ga ubiti, a nije osudio da je repetirao i prema njegovom ocu Domagoju Tomašiću, jer valja naglasiti da Domagoj Tomašić je sin Mihaela Tomašića i samo je bio svjedok da je Drago Vučković prijetio njegovom ocu Mihaelu Tomašiću. Navedenog optuženika sud nije osudio da je prokazivao ljude i tukao ih kada su bili na radu u Nijemcima, već ga je osudio da je čuvao ljude koji su obavljali fizičke poslove, kopali rovove i bunkere, jer nema niti jednog dokaza da je on tukao ljude, već jedino da je čuvao ljude dok su obavljali fizičke poslove, kopali rovove i bunkere, kao što nema niti dokaza da je prokazivao ljude, tj. na to ne ukazuje niti jedan svjedok. Također, sud je osudio navedenog optuženika da je pucao ljudima iznad glava, jer je to dokazano, a ne da je pucao po kućama Hrvata i iznad njihovih glava, ulazio noću u njihove kuće i prijetio im da se ise, jer na to ne ukazuje niti jedan svjedok, već je utvrđeno da je pucao ljudima iznad glava kad su dovezli traktore u dvorište tzv. općine (MZ).

Sud nije optužio Mihajla Mijatovića da je tjerao Josipa Asića, Marka Kuveždića i Stipu Šomoljanskog da idu rušiti križeve pred crkvom u selu i sve križeve na tom području, što su ovi morali i učiniti, te da se ruši kapelica u selu, jer za to nema niti jednog dokaza, tj. na to ne ukazuje niti jedan svjedok. Naime, svjedok Josip Asić bio je jasan i kategoričan da je Milan Mijatović samo odnio križeve traktorom, a da se ne radi o Mihajlu Mijatoviću koji je inače osuđen da je uselio u kuću Stjepana i Božice Žeravica, kao i da je od njih i od drugih odvezio stoku i svinje.

Sud nije osudio Gorana Mijatovića da je kao ekstremni četnik i zapovjetnik TO-a tjerao mještane da ruše katolička svetišta, jer za to nema niti jednog dokaza, tj. na to ne ukazuje niti jedan svjedok. Sud je osudio Gorana Mijatovića da je tjerao muškarce iz Bapske na prisilan rad u Lipovac i Nijemce, da kopaju rovove i rade druge poslove bez naknade, te da ih je tamo čuvao, kao i da ih je kao komadant radne jedinice tjerao da kopaju rovove od Tovarnika do Bokšića, te između Ilače i Šidskih Banovaca, a kuriru zapovjedio da ih tuče ako ne rade, jer je utvrđeno da je on to činio, ali ga nije osudio da je čuvao ljude na prisilnom radu, zlostavljao ih, tukao i prijetio im, jer nije dokazano da ih je tukao, zlostavljao ih i prijetio, a u pogledu toga da je čuvao ljude na prisilnom radu, sud ga je osudio u konkretnom slučaju da je to činio u Lipovcu i Nijemcima, a ne, kako je to optužba stavila na teret, neodređeno.

Sud nije osudio Radojka Radmilovića da je kao pripadnik četničke omladinske organizacije s ostalim mladićima Srbima prijetio da Hrvate treba pobiti i raseliti i da im tu nije mjesto, te ih osobno tjerao iz Bapske, jer za to nema dokaza, tj. sud je osudio Radojka Radmilovića da je učestvovao u protjerivanju 69 pripadnika hrvatske narodnosti, jer je neposredno bio kod dvoje, troje, ali bi bilo apsurdno da bude optužen i za konkretno navedena imena i da bude samo navedeno da je učestvovao u protjerivanju. Također, sud navedenog optuženika nije osudio da je pisao po kućama Hrvata da su ustaše, lupao, prijetio ubojstvima i iseljavanjem, jer niti jedan svjedok nije naveo po čijoj kući je to pisao, kome je prijetio ubojstvom i iseljavanjem, osim onog kad je optužen da je učestvovao u iseljavanju 69 osoba u svibnju 1995.godine. Navedeni optuženik nije osuđen da je sudjelovao u svim prijetnjama i istjerivanjima Hrvata, racijama, pljačkama i ulaženjima u kuće, jer je tu optužba preširoko postavljena i nema niti jednog dokaza, niti je moguće da je sudjelovao u svim prijetnjama i istjerivanjima, već jedino je Radojko Radmilović optužen za ona istjerivanja, prijetnje i pljačku koju je poduzeo prema točno navedenim osobama, kao što su npr. Andrija Kovačić, Marija Adamec i Marinko Kovačić.

Sud je osudio Zlatana Kulića, Ranka Šljuburu, Gorana Mijatovića i Radojka Radmilovića da su zajedno sa Željkom Vučkovićem u svibnju 1995.godine učestvovali u protjerivanju iz Bapske na slobodno područje Republike Hrvatske 69 pripadnika hrvatske narodnosti, i to: Filipa Schleinkefera, Stevu Drenovskog, Anu Drenovski, Stjepana Žeravicu, Božicu Žeravica, Iliju Žeravicu, Mihajla Tomašića, Anu Tomašić, Domagoja Tomašića, Anku Tomašić, Maricu Rukovanjski, Ivana Tustonjića, Mariju Tustonjić, Ferdinanda Tustonjića, Ivana Adameca, Mariju Adamec, Ivana Škaricu, Evu Škarica, Tomislava Rumbergera, Lukreciju Rumberger, Josipa Rumbergera, Katarinu Rumberger, Marka Rumbergera, Ivana Rumbergera, Stjepana Zovka, Božicu Zovko, Milenka Zovka, Ljiljanu Zovko, Josipa Zovka, Katicu Mihaljević, Pavu Mihaljevića, Mandu Mandić, Ivicu Mandića, Ivana Krstavca, Nikolu Dasovića, Anu Dasović, Antuna Đurkovića, Mariju Đurković, Josipa Asića, Josipa Bohničku, Anu Kolak, Katicu Jurina, Mariju Tomašek, Vladimira Grljičića, Josipa Grljičića, Anu Grljičić, Božu Duvnjaka, Božicu Duvnjak, Đuru Majačića, Mariju Majačić, Moniku Majačić, Adama Majačića, Vladu Đuđara, Mariju Drenovski, Josipa Janega, Mariju

Vučemilović-Franjić, Mihajla Rukavinu, Josipa Drenovskog, Mariju Drenovski, Evicu Suknović, Stjepana Suknovića, Marijana Roru, Anu Rora, Simu Cvitkovića, Marka Cvitkovića, Mariju Suknović, Franju Suknovića, Anu Grlčić, Marijana Grlčića, a zatim u njihove kuće uselili pripadnike srpske narodnosti, jer je to nedvojbeno utvrđeno, a nije osudio navedenu četvoricu kao niti Nikolu Teodorovića, Miodraga Simeunovića, Rajka Miloševića, Dragu Vučkovića, Mihajla Mijatovića da su zajedno s okrivljenim Željkom Vučkovićem u svibnju 1995.godine naprijed navedenim pojedinačnim radnjama i uz zajedničku prijetnju smrću protjerali iz Bapske iz njihovih domova na slobodno područje Republike Hrvatske preostalih 69 pripadnika hrvatske narodnosti, a koji su naprijed poimenično nabrojani, jer na to ne ukazuje niti jedan svjedok, tj. nema dokaza da su optuženici zajednički poduzimali radnje, zajednički prijetili, već je jedino nedvojbeno utvrđeno da su Zlatan Kulić, Ranko Šljubura, Goran Mijatović i Radojko Radmilović učestvovali u protjerivanju osoba, i to na način da je Ranko Šljubura zajedno sa Željkom Vučkovićem rekao mještanima Bapske koji su bili na prinudnom radu u Apševcima da moraju seliti, da je Goran Mijatović kao komandir TO u to vrijeme i kao komadant radne jedinice znao da je došlo do protjerivanja Hrvata i učestvovao u tome samo kao komandir jedinice kod onih ljudi koji su bili na radu, dok je Zlatan Kulić kao milicionar učestvovao na način da je znao da dolazi do iseljavanja, a nije ništa poduzeo, tj. spriječio da se u kuće Hrvata usele pripadnici srpske narodnosti. U ovom slučaju također su optuženi Zlatan Kulić, Ranko Šljubura, Goran Mijatović i Radojko Radmilović, osuđeni za blaže nego što je optužbom im stavljeno na teret, te se ne radi o prekoračenju optužbe.

Prilikom odmjeravanja kazne svakom osuđeniku, sud je cijenio sve okolnosti koje utječu da kazna bude manja ili veća (olakotne i otegotne).

Na strani optuženog Zlatana Kulića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Zlatana Kulića sud je cijenio da isti do sada nije osuđivan, te njegove obiteljske i materijalne prilike u kojima živi. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao minimalnu količinu kriminalne volje, jer je utvrđeno da je samo sprovodio mještane na prisilni rad, te im tamo prijetio i čuvao ih, a također je od Boje Duvnjak oduzeo kombajn, dvoredni berač i dva traktora kojima se i sam mogao poslužiti. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Nikole Teodorovića, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Nikole Teodorovića sud je cijenio obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao minimalnu količinu kriminalne volje, jer je samo zajedno s Vučkovićem jednom prigodom tjerao ljude da obavljaju fizičke poslove i nasilno uselio u kuću u kojoj je i sam živio. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Miodraga Simeunovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Miodraga Simeunovića sud je cijenio da isti nije osuđivan, obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi.

Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao minimalnu količinu kriminalne volje, jer je za sebe uzeo samo traktor i prikolicu i učestvovao u protjerivanju Hrvata, ali nikom nije nanosio tjelesne ozljede, a kamoli ubijao ili na bilo koji drugi način maltretirao mještane Bapske. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Rajka Miloševića, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Rajka Miloševića sud je cijenio obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao manju količinu kriminalne volje, jer je tukao više osoba, oduzimao imovinu i prijetio osobama, ali ipak nikoga nije ubio, silovao ili na drugi način nanosio najteže oblike nasilja. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Ranka Šljubure, sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Ranka Šljubure sud je cijenio obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi, te da je pojedinim Hrvatima pomagao. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao minimalnu količinu kriminalne volje, jer je kao predsjednik mjesne zajednice učestvovao u protjerivanju Hrvata, ali na neki način u okolnostima koje su tada vladale i pomagao istima da se zaštite od još većeg maltretiranja i nanošenja težih posljedica. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Drage Vučkovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost, a olakotna okolnost je činjenica da nije osuđivan.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Drage Vučkovića sud je cijenio da isti nije osuđivan, obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao manju količinu kriminalne volje, jer je prijetio ljudima, pucao iznad glava, čuvao ljude koji su obavljali fizičke poslove, ali nikoga nije ubio, silovao ili na drugi način nanosio teže oblike nasilja. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Mihajla Mijatovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Mihajla Mijatovića sud je cijenio da isti nije osuđivan, obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao minimalnu količinu kriminalne volje, jer je uzimao imovinu, s tim da je istu koristio za svoje potrebe, te protjerao samo jednu obitelj, i to onu čiju je imovinu uzeo. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su

ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Gorana Mijatovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Gorana Mijatovića sud je cijenio da isti nije osuđivan, obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi, te njegovu mlađu životnu dob. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao minimalnu količinu kriminalne volje, jer je samo tjerao muškarce iz Bapske da obavljaju fizičke poslove, kopaju rovove i bunkere i učestvovao u protjerivanju Hrvata, ali koji su obavljali fizičke poslove. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Na strani optuženog Radojka Radmilovića sud nije našao ni jednu otegotnu okolnost.

Kao olakotne okolnosti na strani optuženog Radojka Radmilovića sud je cijenio obiteljske i materijalne prilike u kojima optuženik živi, te njegovu mladu životnu dob, tj. u vrijeme izvršenja kaznenog djela imao je 21 godinu života. Nadalje, da je navedeni optuženik pokazao minimalnu količinu kriminalne volje, jer je učestvovao u protjerivanju Hrvata, te uzimao imovinu u jednoj manjoj količini za svoje osobne potrebe, ali nikoga nije ubio, silovao ili na drugi način nanosio teže oblike nasilja. Na osnovi tih činjenica, a da nema ni jedne otegotne okolnosti, a u svezi načina počinjenja kaznenog djela, sud je smatrao da su ispunjeni uvjeti za primjenu čl.38. OKZRH u odnosu na navedenog optuženika, tj. da u konkretnom slučaju postoje osobite olakotne okolnosti, tako da bi se i ublaženom kaznom mogla postići svrha kažnjavanja.

Sud optuženima Rajku Miloševiću, Ranku Šljuburi, Radojku Radmiloviću i Nikoli Teodoroviću nije uzeo kao otegotnu okolnost to što su prije bili osuđivani, iz razloga jer su osuđivani za kaznena djela koja nisu ni u kakvoj svezi s ovim kaznenim djelom.

Uzimajući u obzir sve naprijed navedene okolnosti, Zlatan Kulić, i Drago Vučković su osuđeni na kaznu zatvora u trajanju od 4 godine, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Ranko Šljubura, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović, na kaznu zatvora u trajanju od 3 godine, dok je Rajko Milošević osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 4 godine i 6 mjeseci. Ocjena je suda da će se upravo takvom vrstom i visinom kazne u potpunosti ostvariti zakonom predviđena svrha kažnjavanja iz čl.4., 31. i 37.OKZRH-a, te se izrečene kazne ukazuju kao potpuno primjerene stupnju krivnje optuženika, samoj težini počinjenih kaznenih djela i ispoljenoj kriminalnoj količini svakog optuženika ponaosob.

Na osnovi čl.122. st.4., a u svezi sa st.1. ZKP, optuženi Zlatan Kulić, Nikola Teodorović, Miodrag Simeunović, Rajko Milošević, Ranko Šljubura, Drago Vučković, Mihajlo Mijatović, Goran Mijatović i Radojko Radmilović oslobođeni su obveze da nadoknade troškove kaznenog postupka, jer ukoliko bi ih sud obavezao da nadoknade troškove kaznenog postupka, bilo bi dovedeno u pitanje njihovo uzdržavanje i uzdržavanje osoba koje su dužni uzdržavati, a nadalje, ni jedan optuženik nije niti dostupan sudu.

Nasuprot naprijed navedenom, sud je primjenom čl.353. t.3. ZKP-a donio presudu kojom se optužba odbija u odnosu na optuženog Dragoljuba Savičina za kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl.120. st.1. OKZRH (činjenično i pravno bliže opisano u izreci presude). Naime, zamjenik ŽDO Vukovar tijekom kaznenog postupka (neposredno prije davanja završne riječi) odustao je od optužbe u odnosu na optuženog Dragoljuba Savičina, te je sukladno čl.353.t.3.ZKP-a valjalo optužbu u odnosu na navedenog optuženika odbiti.

Sukladno čl.123. st.1. ZKP-a u odnosu na optuženog Dragoljuba Savičina troškovi kaznenog postupka padaju na teret državnog proračuna, jer je u odnosu na njega optužba odbijena.

Slijedom izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

U Vukovaru 10. prosinca 2004.

Zapisničar

Smederevka Šerbić v.r.

Predsjednik vijeća

Nikola Bešenski v.r.

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na Vrhovni sud Republike Hrvatske u tri istovjetna primjerka.

DOSTAVITI

1. ŽDO VUKOVAR na br.DO-K-53/99.
2. Odvjetnik Marko Drnasin – Vinkovci, Duga 1
3. Odvjetnik Vojislav Ore – Vukovar, Sajmište 11
4. Odvjetnik Šimo Filipović – Vukovar, Sajmište br.5
5. Opt.Zlatan Kulić – oglasna ploča suda
6. Opt.Nikola Teodorović – oglasna ploča suda
7. Opt.Miodrag Simeunović – oglasna ploča suda
8. Opt.Dragoljub Savičin – oglasna ploča suda
9. Opt.Rajko Milošević – oglasna ploča suda
10. Opt.Ranko Šljubura – oglasna ploča suda
11. Opt.Drago Vučković – oglasna ploča suda
12. Opt.Mihajlo Mijatović – oglasna ploča suda
13. Opt.Goran Mijatović – oglasna ploča suda
14. Opt.Radojko Radmilović – oglasna ploča suda

Za točnost otpisa – ovlaštenu službenik

